

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

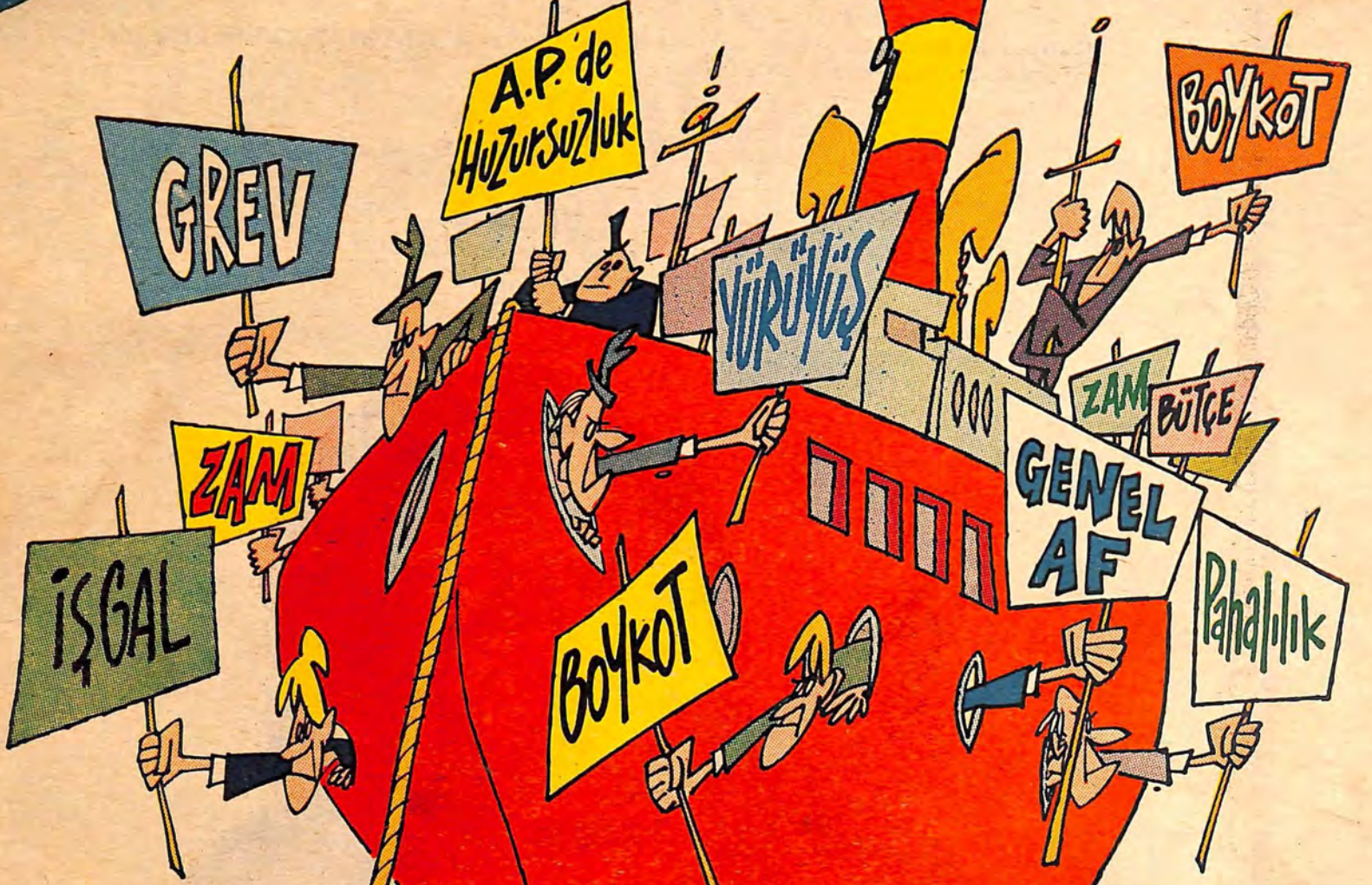
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"HALK NELERE
GÜLÜYOR?" Bu sayıda

Akılın

«Çabalama kaptan
ben gidemem!...»

Semih Balıncık

Yeni Yılda

İstanbul'un mutena semti HARBIYE'de LÜKS APARTMAN DAİRELERİ'yle

100.000 Liralar

50.000 Liralar

Sizleri bekliyor

Tasarruflarınızı GARANTİ BANKASI'nda toplayınız. Dört yapraklı yoncamız size'de uğur getirecektir...

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 18 Sayı: 6 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Ocak 1970

BİR CANIN FİYATI 150 LİRA..

GAZETELERİN kuytu köşelerinde kaybolan bir haberi, Akbaba'nın kürsüsüne çıkarmak istiyoruz bu hafta... Bazen bütün bir memleketin hali bir küçük haberde toparlanır: CHP. Ordu Milletvekili Sayın Memduh Ekşi parlâmentoda demiş ki:

«— Karadeniz'de 150 liraya adam öldürülüyor!»

Büyük bir yaraya parmak basmış sayın milletvekili...

Daha önceden bildiğimiz gibi Türkiye'de insanın fiyatı ucuzdur. Hastahane kapılarında ölür gider insanlarımız.. kimse hesabını sormaz. İlaçsızlıktan, bakım-sızlıktan, Anadolu'da her yıl çocuklar ölür gider.. kimse hesabını sormaz. Kan davasının sürüklediği cinayetin bini bir paradır.. kimse hesabını soramaz. Kıralk katillerin ortalıkta kol gezdiği bir ülke haline gelmişizdir.. kimse kimseye hesabını soramaz.

Alışmışsınız böyle şeylere...

Ama bu işin 150 liraya düştüğüünü bilmiyorduk.

Yüzelli lira ne demek? Bir metre kumaş demek.. altı kilo kaşar peyniri demek.. bir adet yünlül kazak demek.. Boğaz'ın deniz kıyısı restoranlarında bir öğle yemeği demek..

Ve Karadeniz'de bir can demek...

Can pazarında bu ne ucuzluk?

Yine Sayın Memduh Ekşi'nin verdiği bilgilere göre, Karadeniz dolaylarında el yapısı bir tabancanın fiyatı 200 lira imiş... Ne demek 200 lira? Çıkmak bakalım İstanbul'un bir gece kulübüne 200 lirayla bir masa tutabilir misiniz? Kapıdan içeri sokmazlar adamı... Beyoğlu'ndan Şişli'ye doğru taşmaya başlayan lüks mağazalarda 200 lira ile ne alacaksınız? Fiyat etiketleri arasında ne kadar dolaşırsanız dol şın, münasip bir şey bulamazsınız. Bir kadın çizmesinin 400 lira ettiği ülkede 200 liraya tabanca ne demek?

Hani makine sanayii kurmuş ileri bir ülke miyiz?

Değil...

El emeğiyle meydana getirilmiş bir silahın 200 liraya satılmasının anlamı büyüktür.

Bir tabanca 200 lira..

Bir insanın fiyatı 150 lira...

Bu rakamlara baktıktan sonra İçişleri Bakanı isterse radyoda yüz kere:

«— Asayiş berkemâldir..» diye nutuk atsın.

Rakamların dili, Bakan'ın dilini yalanlar.

Ne var ki bazı zamanlar birinin felâketi bir başkasının işine yarar. Nasrettin Hoca'nın hikâyesi meşhurdur: Hoca'nın bir oğlu, desti yapar satarmış. Destilerini avluya dizi dizi sıralar; kurumasını bekler:

— Eğer yağmur yağarsa anam ağlar.. diye söylenirmiş.

Hoca'nın öteki oğlu da rençbermiş, gözlerini gökyüzüne kaldırıp:

— Amanın, bir yağmur yağmazsa anam ağlar.. dermiş, tarlasının başında...

Hoca Nasrettin karısına koşmuş:

— Bana bak hanım, demiş, yağmur yağsa da yağmasa da sen ağlayacaksın!

Bir yandan trafik kazaları, öte yandan kan davaları, beri yandan kıralk katillerin cinayetleri, ve besinsizlikten, ilaçsızlıktan anamız ağlarken Türkiye'nin nüfus plânlaması ile yüksek seviyede uğraşan yetkili kişiler de:

— Doğumu kontrol etmeli, durmadan çoğalıyoruz, her yıl 1 milyon yeni vatandaşa iş bulmak gerekiyor.. diye sızlanıyorlar.

Anlaşılan öldüğümüzden ve öldürdüğümüzden fazla çoğalan bir bereketli milletiz...

Ne yapmalı! Mademki doğumları kontrol ettiremiyoruz ve edemiyoruz, kıralk katilleri mi çoğaltmalı, hapishaneleri daha sık mı boşaltmalı, tabanca fiyatlarını daha mı ucuzlatmalı?

Bu işleri Sağlık Bakanı, İçişleri Bakanı, bir oturup düşünmeler. Çünkü vatandaşın hali Nasrettin Hoca'nın karısının haline döndü: Aile kurup çocuk yetiştiren bir türlü.. yetiştirmesen bir türlü...

Doğum ve cenaze masrafından geçilmiyor memlekette...

150 liraya kıralk katillerin piyasada dolaştığı bir yerde doğurmak ve yaşamak akıl kârı mıdır?

AP'DE SON DURUM!

Gelecek Sayımızda:

ALO! ALO!.. BURASI AVRUPA!

Okuyucularımızın çok yakından tanıdıkları Şemsi BELLİ, kısa bir politika yaşantısından sonra yeniden mizah dünyasına ve yeniden eski yuvası AKBABA'ya dönmüştür.

Geçen haftalar içinde Avrupa'nın çeşitli ülkelerine uzun bir geziye çıkan arkadaşımızın ilk yazıları, Romanya, Avusturya ve Almanya'ya ait ilginç izlenimler olacaktır.

ALO! ALO!.. BURASI AVRUPA!

Başlığını taşıyan bu yazılarda usta bir mizahçı gözü ile Doğu ve Batı Avrupa'nın çeşitli yönlerini, değişik tiplerini tanıyacak, 68 inci ilimiz Münih'te yaşayan onbinlerce yurttaşımızın günlük yaşantılarına karışacaksınız.

İşte size Şemsi BELLİ'nin mizah sofrasına sunduğu münü listesinden bazı konular:

* Her mendil açana bir öpüş * Braşov eyaletinde Tin-Tin-Tini-Mini Hanım * Katerina'nın çıplak göğüslerindeki parmaklar * Altın saçlı iki genç kız beni Viyana'da mecburi ikamete tâbi tuttular * Atalarımız Viyana'yı kuşatmıştı, şimdi Türkler Viyana'lı kızları kuşatıyor! * Kırşelhir'den Viyana'ya yol gider * Romanya'da: Dah dahl, Avusturya'da: Yah yah! Bize kaldı: Vah vah! * 68 inci ilimiz Münih'te Türk kızları Türk erkeklerine boykot ilân etmiş! * Münih'te yurttaşlarımızın en önemli problemi: Simens'li kızlar! * Augsburg'tan Fattey'e fistan, Monika'ya destan! * Düsseldorf'ta genç kızlardan kurulu polis taburu * Ve daha neleeeeeeer, neler!...

AKBABA

Halk nelere gülüyor?

Güney Anadolu'lular :

OF ÇEKME HÜRRİYETİ

Kocavezir'in namlı küllanbeyle-
rinden Yörük Yaşar o gece iyice
çekmişti kafayı. Ceketini omuzuna
atmış, bol paça pantolonunu bir o
tarafa, bir bu tarafa savurarak O-
balar Caddesinden geliyordu. Tam
Halk Sinemasının önüne gelince aklına
birden «Vatandaşın memleketinde
bağırma hürriyeti» olduğu geldi. Za-
ten kafa da iyice keyif, attı elini ku-
lağına:

— Oooooffff! diye öyle bir bağırış
bağırdı ki, yirmi günlük bebekler
bile yataklarından fırlayıverdi bu
nâranın haşmetinden.

Ama tam o anda da komser Uzun
Recep, Pazar Caddesinden çıkıverdi.
Yörük Yaşar bilirdi komser Uzun
Recep'in ne denli Uzun Recep oldu-

ğunu. Komseri görür görmez
«Oofff» un gerisini şöyle tamamladı
Yörük Yaşar:

— Değil, şüküüü Allaaah!

Orada müşteri beklemekte olan
bir kerusanın (faytonun) sürücüsü,
komser uzaklaştıktan sonra Yörük
Yaşar'a:

— Yaşar ağa, kısa kestin ya so-
luğu! dedi.

Yörük Yaşar, feytoncuya ters ters
baktıktan sonra:

— Geç lan işine dümbük, dedi. U-
zun Recep 6. Filo, biz'se İsmet Pa-
şa...

TECRÜBELİ KABZIMAL

Sürmüş sürüşürmüş, takmış ta-
kıştırmış, Hal'den portakal almaya
gelmişti. Allah pis nefeslerden esir-
gesin, bir boy vardı, bir pos vardı,
hele kalça, hele kalça, sanki torna-
dan çıkmıştı.

Dayanama! Komisyoncu Kabzı-
mal Mehmet, bağırdı:

— Lan gardaş, dinime habibime
on yıllık kabzumalım, anam avradım
olsun böyle küfe görmedim.

GÖBEK MESELESİ

Yağ Caminin oradaki seyyar ma-
nav marul satıyordu. Vatandaş, sey-
yar satıcıya sordu:

— Nasıl, yağlı, göbekli mi marul-
lar? diye.

Satıcı, gayet rahat:

— Politikacılar gibi ağa, politika-
cılar gibi, dedi. Ve de en irisini se-
cip uzattı:

— Al, şu Süli'yü al! dedi.

ŞALGAMIN HİKMETİ

Adana'ya gelmiş her hangi bir ya-
banıcı, şalgam suyunun ne olduğunu
bilmezdi ki. Satıcının:

— Gripe birebir, gribe birebir! di-
ye bağırdığını görünce:

— Ver bakalım, dedi.

Şalgamcı, bir bardak kan gibi kır-
mızı şalgam suyunu uzattı:

— İç ağa, iç! dedi.

Ama, şalgam suyuna alışkın olma-
yan vatandaş içemedi. Bozuldu bu

AKBABA neşeyi paylaştıran dergidir. Bu sayıdan itibaren
«BİZİM TAKIM»ın değerli yazarları, Türkiye'nin her bölge-
sindeki her yaştan ve her baştan insanın nelere güldüklerini
bütün renkliliği, canlılığı ve gerçekliği ile sizlere duyuracak,
neşeyi paylaştıracak, neşenin büyümesini sağlayacaktır.

duruma şalgamcı:

— Ne bilin ki sen, dedi. Size gaz-
zık gerek, dolduracan bunu barnak
gadar şişelere, yazacan üsdüne (Şal-
gamasın), diyecen beş kâat, içilecek
her yemekte bi çay gaşşığı, ondan
kelli eşek gibi içen!...

Muzaffer İZGÜ

İstanbullular :

PLAKTAN İLHAM!..

Dolmuşta altı kişiyiz. Dört kişi sı-
ğışmak zorunda kaldığımız arka ka-
nepedeki yolcuların biri bayan, di-
ğer üçümüz erkek. Yanımda uyuk-
layan bir vatandaş, arabanın içinde
hafif bir alkol kokusu, pikapta Türk-
çe uygulama sözlerle Timur Sel-
çuk'un «İspanyol Meyhanesi»...

Şarkıcının «Daha içelim hey hey,
daha içelim hey!» diye yankılayan
sesi perde perde yükseldikçe, yanım-
da uyuklayan alkol kokulu vatandaş
kimildayıp duruyor.

Aksaray meydanının arka sokak-
larında kendine çıkış yolu arayan
dolmuş bir durup, bir kalkıyor. Son-
ra yine duruyor, yine kalkıyor.

Kimbilir kaçınıcı duruşumuzda a-
rabanın içindeki kulakları çınlatan
şarkı sesiyle gözlerini açan yanım-
daki yolcu, şarkıcı «Hey garson, büt-
tün hesabı ben ödeyeceğim» derken,
yüzünü kapının camına dayayıp dı-
şarısını süzdü, sonra avucundaki
parayı sözde uzatarak arabadan
hızla indirdi.

Yeniden hareket ederken arabanın
tek bayan yolcusu:

— Ay, biraz durup seslensek şu
adama, dedi.

Şoför arkasına bakmadan sordu:

— Neden?

— Bimerken Topkapı demişti de...

— Boşver abla, diye gazladı şoför.

Plaktaki sözleri duyup, durduğumuz
yerdeki lokantayı görerek beleştan
içmek için inmediyse kellemi kese-
rim!

PASO!..

Otobüs Fakülte durağında dur-
du, kalktı; son anda içeri dalan bir
yolcu, biletiçiye:

— Bu otobüs nereye gidiyor? diye
sordu.

Öğrencilere bileti yetiştirmeye ça-
lışan orta yaşlı görevli:

— Valla, dedi, şimdilik Levent'e
gidiyoruz. Ama öğrenci pasolarını
İETT dağıtmaya başlarsa hangi Fa-
külteye gideriz Allah bilir!

Vedat SAYGEL

Egeliler :

BOYKOT FIKRALARI

Öğretmen boykotu peşinden bir
sürü koğuşturma, soruşturma bira-
karak sona erdi. Boykot bitti ama,
boykotla ilgili hikâyeler hâlâ diller-
de dolaşıyor Ege'de... Bunlardan en
ilginç köy muhtarının öğretmenliği.

Boykotun ilk günü kaymakam te-
lefon ahizesini eline almış:

— Alo... Neresi orası?

— Üstüağık köyü...

— Boykot var mı sizde de?

— Gelmedi daha komutanım, öyle
bi gişi yoh!

— Kimsin sen?

— Cenderme.

— Bana muhtar çağır! Ben kay-
makam...

Muhtar, mikrofonu eline almadan
önce şapkasını çıkarmış, önünü ilik-
lemiş:

— Buyur gaymakam beg, zatımı
çığdırmışım!

— Muhtar, sizin öğretmen de boy-
kotta mı?

— Yooov, begim, gayfede!

— Yâni okula gitmiyor, öyle mi?

— Okul kapalı.

— Demek boykot yaptı öğretmeni-
niz...

— Ne halt ettiğini bilmiyom, be-
gim!

— Muhtar, seni öğretmen tâyin e-
diyorum. Okulun hem müdürü, hem
de öğretmenisin... Hemen okulu aç,
derse başla!

— Sağol gaymakam beg. Mayıs
kaç para ki?

— Şimdi sırası mı maaşın? Hep
maaş değil mi başımıza bu işleri a-
çan?

— Veresiye de çalışırım begim, va-
tan sağ olsun!

Okul açılınca öğrenciler de birer
ikişer sınıfı doldurmuşlar. Sınıf baş-
kanı:

— Mukdar, pardun.. öğretmenini,
demiş, önce şu devam defterini im-
zalamam gerekiyor!

Muhtar cebinden istampayı çıkar-
mış. Başparmağını ağzına götürü-
rek hohladıktan sonra, istampanın
boyasına yapıştırmış. Devam defte-
rindeki yere parmağını basmış... O
parmağını, çocuklar da kahkahayı
basmışlar...

Muhtar:

— Ne gülüyonuz, ülen veletler? di-
ye kaşlarını çatmış. Seçini pusulası-
nı bile parmak basarak atmuyoz
mu!...

SIRA POLİSLERDE..

Aydın'ın nargilesiyle meşhur Gün-
doğdu kahvehanesinde, sobanın ba-
sında bir kişi gazete okuyor, öteki-
ler dinliyorlardı. Oturanlardan biri:

— Şincik dedi, möhimi habarlar
arka sayfalarda çıkıyo. Çevir iş ga-
zetenin yedinci sayfasını da olup bi-
tenleri öğrenek...

Gazeteyi okuyan, sayfaları çevirdi:

— Üniversite ve öğrenci yurtlarına
yapılan baskınlarda çok sayıda ta-
banca, bıçak, ucu demirli sopa, mo-
lotof kokteyli ele geçmiş...

Hasan Efe okuyanın lâfını kesti:

— Çok eyi etmişler, lâkin iş ta-
mam değil. Sıra toplu polislinin
elindeki copları, kalkanları, göz ya-
şartıcı bombaları toplamaya gel-
miş...

Burhan ESEN

Karadenizliler :

MIHNETİ ZEVLK EDİNMEK..

Karadenizli, hayatın güç koşulları
ile her daim başbaşa olduğu halde
neşesinden bir şey yitirmemiştir.

Nedir bu güç koşullar? İşsizlik,
fakirlik... Ve bunların sonucu büyük
kentlere göç.

Karadenizlinin biri, vurmuş sırtı-
na çocuğunu, gurbet yollarına düş-
müş. Onu bu halde görenler acıya-
rak:

— Nedir bu vaziyetin? diye sor-
muşlar.

Hazırcevap Karadenizli, burnun-
dan solumasına rağmen nükteli ce-
vabı —hem de kafiyeli cinsinden—
yapıştırıvermiş:

Felek beni büküm büküm bük
eyledi

Günahımın vebalini sırtıma yük
eyledi..

KAĞIT HELVASI

Bir de bulunduğum ilin bir der-
dini açayım size... Kastamonu or-
man diyarıdır, hem de kağıt fabri-
kalarının ham madde deposudur.
Ne var ki, Türkiye'nin birçok iline,
hattâ bozkıra yeni yeni kağıt fabri-
kaları yapılırken Kastamonu garip-
liği ile başbaşa bırakılır.

Hemşehrilerimiz artık şöyle söylü-
yorlar:

— Geçtik kağıt fabrikasından, bâ-
ri bir kağıt helvası fabrikası yaptır-
salar!...

Hani, patates fabrikası gibi bir
şey...

Zamanede neler olmuyor!...

MEŞHUR KİT'A

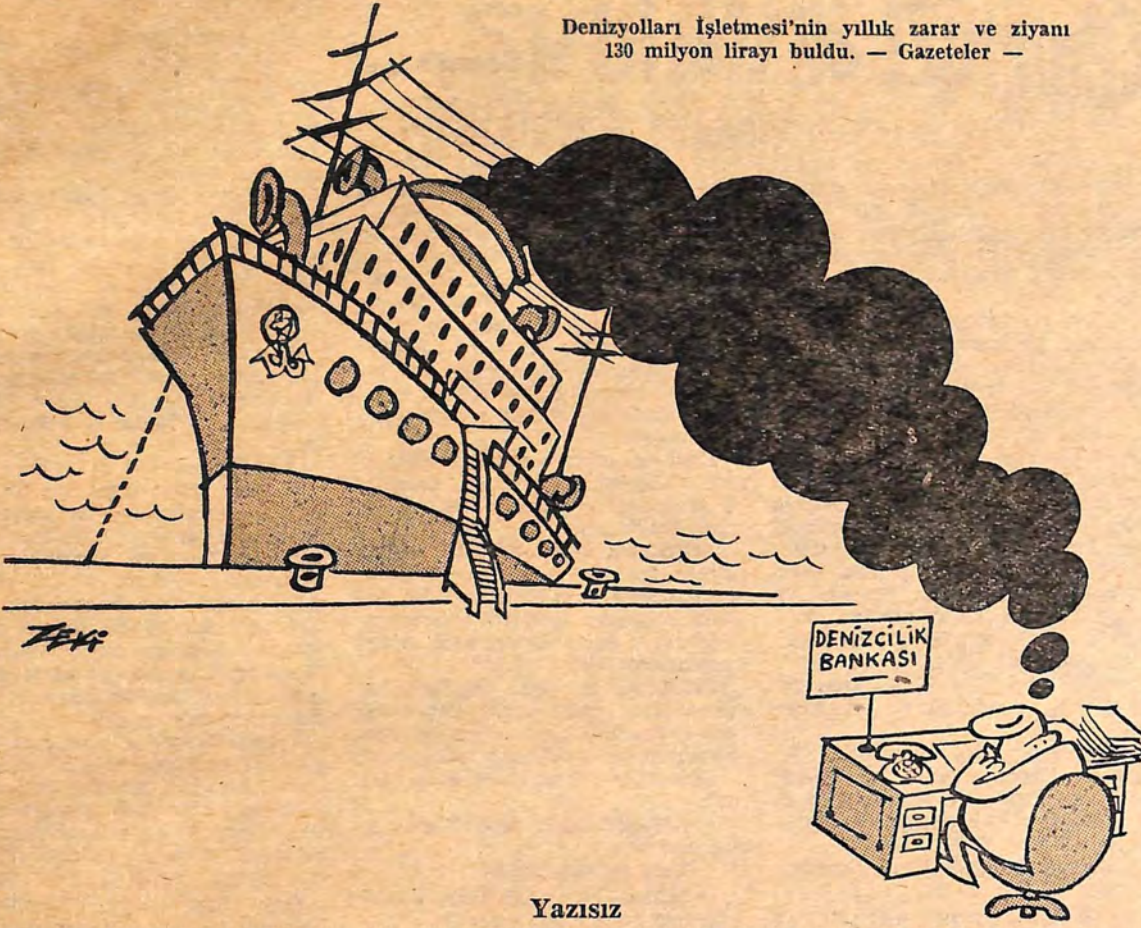
Tosya, bir Karadeniz ilinin (Kas-
tamonu'nun) büyücek bir ilçesi.

Tosya'lılar zeki ve çalışkan kişi-
lerdir. Memleketlerini de çok sever-
ler ve şöyle övünürler:

— Dünyada üç meşhur kit'a var-
dır: Avrupa, Asya, Tosya!

Siyami ÖZEL

Yazısız

EN eskilerin «efkâr-ı umumiye», daha az eskilerin «umumi efkâr», yeni yetişen körpe kişilerin ise «kamuoyu» dedikleri ve pek önem verdikleri (ya da verir göründükleri) bir esrarlı güç var.

İn mi, cin mi, neyin nesi olduğunu kimsenin açıkça anlatamadığı bu güç rivayete göre toplum dâvalarının çözümlenmesinde en parlak projektör, en hassas terazi, en güvenilir pusulaymış. Zira öyle akıllı, öyle küll yutmaz, öyle âdil bir hakemmiş ki bu kamuoyu, önüne gelen dâvacılardan hangisinin haklı olduğunu mutlaka bulup çıkarıveririniş.

Bendeniz insanlığın geleceği konusunda iyimserim. Lâkin bu kamuoyu masalına da zerre kadar inanmadığımı söylersem kusuruma bakmayın.

Çünkü efendim, gerçek şu ki insanlığın tarihinde bütün atılışlar kamuoyu sayesinde değil, kamuoyuna rağmen yapılmıştır. Bütün büyük düşünürler ve yenilik getirici önderler çevrelerindeki çoğunluğu önce karşılarında bulmuş, ancak kendileri başarıya yaklaştıktan sonra kalabalığı peşlerine takabilmişlerdir.

Yâni her zaman arkadan gelen bir istim olmuştur kamuoyu.

Bir gazetenin baş sayfasında kocaman harflerle bir adamın namussuz olduğunun iddia edildiğini haber verin. Okuyucuların çoğunluğu gizli bir sevincin heyecanına da kapılarak buna hemen inanacaklardır.

Aylar yahut yıllar sonra o iddianın boş çıktığını, adamcağzın namuslu olduğunun anlaşıldığını iç sayfaların bir köşesinde ufak harflerle bildirin. Görenler ilgilenmez, haber ağızdan ağıza yayılmaz. Ve söz konusu kişi ne yaparsa yapsın, ömür boyunca o iddianın çamurundan büsbütün sıyrılamaz.

Nerede kaldı kamuoyunun âdil hakemliği?

En ileri sayılan toplumlarda bile kamuoyunun en olmayacak

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Burnunun dikine !..

★

şeylere kolayca inanıverdiği, inandıktan sonra da gözü dönmüşcesine burnunun dikine gittiği çok görülmüş durumlardan.

Bunun en parlak örneklerinden biri otuz yıl kadar önce Amerika'da bir radyo oyununun yol açtığı paniktir. Olayın yıldönümü dolayısıyla geçenlerde yayınlanan oyun metnini okuyunca, ben, dinleyicilerin safdilliliğine güleyim mi, ağlayayım mı şaşırđım. Birkaç cümlesini buraya alayım da, bakalım siz ne düşüneceksiniz?

Akşamın birinde bir istasyonun spikeri, yayınlanacak oyunun adını madını verdikten sonra normal dans müziği başlıyor. Zaman zaman müzik kesilerek sanki özel alârm yayını yapılır gibi kısa haberler veriliyor. Oyunun yazılışı öyle.

Gelgelelim radyolarını biraz geçikerek açanlar gerçek bir tehlikeyle ilgili alârm yayını dinlediklerini sanıyorlar.

Konu, Merihlilerin dünyaya saldırışı. Önce bazı bilim adamlarının gökte acayip parlaklıklar gördükleri, bu nesnelerin dünyaya hızla yaklaştıkları, sonra New-York yakınlarında bir çiftlik arazisine çok büyük bir göktaşının düştüğü bildiriliyor.

Derken uzmanlar gidip o nesneyi inceliyor ve bunun bir uzay gemisi olduğunu açıklıyorlar. O sırada olay yerinde gördüklerini anlatan spiker dehşet içinde şunları kekeliyor:

— Geminin tepesi dev bir vida gibi dönerek açılıyor... Bir şey çıkıyor dışarı... Karanlık delik içinde iki parlak yuvarlak gö-

rüyorum. Göz mü bunlar? Bir surat var galiba... Aman Yârab-i! Kurşuni renkli yılan gibi bir şey sürünerek çıkıyor karanlıktan! Bir tane daha çıkıyor... Bir tane daha... Ahtapot kolları gibi bir şeyler bunlar... Evet, canavarın gövdesini de görüyorum şimdi. Ayı büyüklüğünde. Derisi ıslanmış gibi parlıyor. Ama suratı... Anlatılacak bir şey değil ki... Ağzı V harfi biçiminde. Dudakları yok. Kenarından salya sızıyor...

Daha sonra bu canavarların herkesi ölüm ışılarıyla avladıkları, New-York'a doğru yürüyüşe geçtikleri, uçakları düşürdükleri, ordu birliklerini ezdikleri, her tarafa zehirli gaz püskürttükleri anlatılıyor.

Kamuoyunun tepkisine gelince...

Bütün memleket birbirine girmekte. Orduya yardıma koşanlar mı istersiniz, intihar edenler mi, gaz maskesi arayan yahut yüzüne gözüne ıslak havlu dolayanlar mı, şok halinde hastahanelere kaldırılanlar mı, ümit kalmadı diyerek son duayı etmek üzere kiliseleri dolduranlar mı!

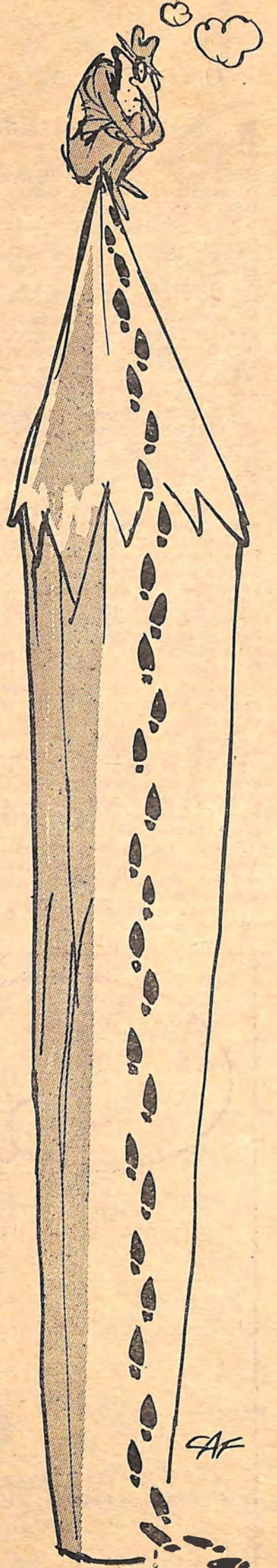
Herkes arabasına atlayıp kaçmak istediği için bütün yollar tıkanmış. Hat tıkanıklığından telefonlar işlemiyor. Ana baba günü yâni.

Asıl dikkat edilecek nokta şu ki, radyo oyunu sık sık kesilerek bütün bunların gerçek olmadığı, falanca romandan alınma filân oyunun feşmekân rejisör tarafından mikrofona uygulandığı gibi bilgiler veriliyor. Ama kamuoyu ipini koparmış bir kere. Dinleyen kim, duyan kim?

Ortahım altı üstüne geldikten, millet birbirini ezdikten, sayısız zararlara girildikten sonra gerçek ortaya çıkıyor tabii. Saatler değil, günler sonra...

Bilinmesinde fayda vardır: kamuoyu küll de yutar, sırasında böyle bir araba taş da!

Refik ERDURAN

BİR YÜRÜYÜŞ BÖYLE BİTTİ!

Kendinizi anlatınız..

VEDAT SAYGEL

BU, hayatta ne ilk işsiz kalışımıdır, ne de ilk iş arayışımıdır. Eğer yıllar yılı bir baltaya sap olamadıysam, nedeni memleketteki iş kaynaklarının azalması değil, paradan başka bir şey düşünmeyen kafamın günlük olaylara ilgisiz kalması.

İlk sınava girene kadar, iş bulmayı herkes gibi ben de gazete ilanlarını izlemekten, adını duyduğum adresini bulduğum müesseseleri bir bir gezmekten ibaret sanıyordum. İçerde çeşitli yaşlardan beş kişiydik. Dosyaların arasına gömülmüş müfettiş tipli iki adam teker teker bizi karşılarına almış, bazı şeyler sormuş, sonra:

— Biraz da kendinizden bahsediniz, demişlerdi. Nerede doğdunuz, hangi işlere girip çıktınız, memleket için ne gibi yararlı şeyler yaptınız? Çekinmeden hayatınızı anlatın.

Beş kişiden biri, ayakta duramayacak kadar ihtiyar, bitkin bir vatan daştı. Çanakkale'de savaşmış, Kurtuluş Savaşının hemen her cephesinde vuruşmuştu. Dilenmemek için münasip bir iş arıyordu.

İkincisi, feleğin hışmına uğramış, bir yaralama meselesinden bir yıl hapis yatmıştı. Kendisine kimse iş vermiyordu. Karnını doyurmak için her an yeni suçlar işleyebilirdi.

Üçüncüsü, bir zamanların sayılı zenginlerindenmiş. Varlık vergisi zamanında her şeyini kaybetmiş!

Dördüncüsü, partisine pek çok emeği geçmiş eski bir politikacıydı.

Beşincisi de, çalıştıktık devlete vergisini ödeyen, vatandaşlık görevlerini eksiksiz yerine getirmeye gayret eden, yasalara saygılı, gelecekte kaygılı bendenzimdim.

Hepimizi dinleyen müfettiş tipli adamlar ayakta duramayacak perişanlıktaki ihtiyarı bir kenara ayırdılar, bizlere de:

— Sonucu mektupla bildiririz, diyerek uğurladılar.

Sınav sonucunu öğrenen dostlar küplere binmişlerdi! En çok kızanı da, en çok borçlu olduğum bakkal. Çağırtmış, gittim. Olup bitenleri bir de benim ağzımdan dinledikten sonra:

— Sen bu kafayla kırk yıl iş arasan, kırk yıl boşa kalırsın, dedi.

Hayattaki başarılarını yakından bildiğim için terslenemedim de, kuzu kuzu sordum:

— Neden?

— Nedeni az değil ki, dedi. Neresinden başlar, neresinde bitirirsin? Bir kere hiç okumuyorsun. Okusan bile üstünde yeterince durmuyorsun. Memlekette ne gibi gelişmeler olduğunu bilmiyorsun. Siyasî havayı kontrol etmiyorsun. Sermayenin hangi olaylara kucak açtığını, hangilerine surat astığını bilmiyorsun. Fısıldadım:

— İyi ama biz iş mi arıyoruz, memleketi yönetmeye mi kalkıyoruz?

— Yook arkadaş, bileceksin! Neden hayatınızı anlattırdılar, neden eli ayağı tutan gençler işsiz dolaşırlar, hiçbir şey yaramayacak ihtiyarı işe aldılar?

Dudağımı büktüm. Hemen sonunu getirdi:

— Çünkü toplumda milliyetçiliğe dönüş var da ondan... Vatani kurtarmak için savaşmış eski bir kahramanı, kendini kurtarmak için yaşamış gençlere tercih ediyorlar.

Bizim bakkal haklıydı. Başarıya ulaşmak isteyen herkes işli olsun, işsiz olsun günlük olayları en ince noktasına kadar bilmeli, meselelerin derinliğine inmeliydi! İş bulmak için doğru söylemek değil, karşındaki istediğine uygun konuşmak gerekliydi.

İkinci iş yerine, ilânın gazetelerde çıkışından bir hafta sonra gidebildim ancak. Bu bir hafta içinde kendime öyle dokunaklı bir hayat hikâyesi uydurdum ki, karşıdakilerin anlattıklarını ağlamadan dinleme-

leri, dinledikten sonra da münasip bir iş vermemeleri mümkün değildi! Nerede doğduğumu bilmiyor, soymundan hiç kimseyi tanıımıyordum. Çünkü annemin bana hâmile kalmasıyla askere çağrılan babam Çanakkale'de göğsünü düşmanın mermilerine siper etmiş, Yunan'ı İzmir'de denize dökmüş, Sakarya'da ise bir kahpe kurşunun isabet etmesiyle şehit düşmüştü! Derken mavzere sarılan annem...

Bunların hiçbirini doğru değildi ama, milliyetçiliğin yeniden canlandığı toplumda iş bulmak için söylenmesi gerekliydi.

Fabrikanın müracaat bürosunda kimse bir şey sormadan günlerdir tasarladığım hayat hikâyemi bir anlatış anlattım, müdüründen muhasebecisine kadar ağlatmadık kimse bırakmadım!

Fakat nedense beni değil de, bir zamanların ünlü Vatan Cephesine pek çok emeği geçmiş, adı yabancı gelmeyen bir politikacıyı aldılar işel! Uğradığım haksızlığı öğrenen bakkal:

— Adamlar haklı, dedi. Haksız olan sensin!

— Yine mi suç bizim?

— Elbette. İlk işi bir ihtiyara katırışında ne demiştin sana?

— «Toplumda milliyetçilik yeniden uyanıyor. Vatani kurtarmak için çırpınmış olanları, kendini kurtarmak için didinenlere tercih ederler» demiştin.

— Başka?...

— Aklımda kalanlar bunlar.

— «Kafanı çalıştırıcaksın» demiştin. «Memlekette ne gibi gelişmeler olduğunu bileceksin, siyasî havayı kontrol edeceksin.» Dediklerimin hiç birini yapmamışsın demek.

Suçlu suçlu başımı eğdim.

— Yapsaydın, toplumdaki değişikliği sezerdin. O gün bugün neler oldu memlekette?

Hay Allah... Ne desem bilmem ki?... Attım kafadan:

— Maddeye zam oldu.
— Zamı bırak hele... İşe alınan adamla, bazı maddelere gelen zammın ne ilgisi var?
— Seçimler oldu...
— Onu da geç.
— Boykotlar, işgaller...
— Değil beyim, değil... Çalıştırsana şu mübarek kafanı!
Ah kafa ahl! Çalışacak gibi olsa boşa mı kalırdım?
— Başka... Ortak Pazara katılacağımız söylentileri çıktı...
— Hadi bir ipucu vereyim, dedi. Eski DP'lilere siyasî aç çıktı, değil mi?

Kafamı salladım. Sordu:
— Af çıkınca ne olur?
Aaa... İşsiz dolaşan bir kimse ne çok şeyler bilmek zorundaymış ya-hu! Dudak büktüm.
— Eski DP'lilere iş kapıları açılır...

Anlamıştım.
— Yaa, dedi bakkal, günlük olaylara kafa yorsaydın bu gelişmeleri bilirdin, iş istemeye gittiğin yerde siyasî faaliyetlerin hakkında bilgi verirdin.

Bir fırsatı daha kaçırmıştım ama, işsiz bir vatandaşın nelere dikkat etmesi gerektiğini iyice anlamıştım. Siyasî affın gerçekleşmesiyle, her alanda af kapsamına girenlere öncelik tanınıyordu demek.

Üçüncü iş yerine müracaat ederken, bir zamanlar Vatan Cephesine epey hizmetleri geçmiş, bu nedenle daha sonraları epey çile çekmiş, uzun ve yorucu bir mücadeleden sonra siyasî haklarını yeniden elde etmiş anadan doğma bir DP'li idim.

Fakat beni dinleyen ilgililer işe Erbakan hayranı bir vatandaş alınca küplere binen bakkal:

— Yok arkadaş, dedi. Bu gidişle sen ne iş bulabilirsin, ne de bize olan borcunu temizleyebilirsin! Neden dersin, hep gelişmelerin gerisinde kalıyorsun. Bir daha sefere birlikte gidelim, senin yerine ben konuşayım!

Geçen sabah gazetelerde eleman arayan bir müessesenin ilânını okuyunca, oğlunu dükkâna bıraktığı gibi koştu bana:

— Aman gözünü seveyim, dedi, yüz dinle, bir söyle. Bırak sorduklarına ben cevap vereyim.

Gittik ki, yirmi yirmibes müracaatçı daha var içerde. Kayıt sırasına göre, müfettiş tipli adamlar bizi karşılarına aldılar, duya duya ezberlediğimiz şeyleri yeniden sordular. Sıra bana gelip de, adım, soyadım, ana-baba adı, doğum yeri faslı bitikten sonra:

— Biraz da kendinizden bahsedin, denince, dudaklarının ucuna alaylı bir gülücük konduran bakkal:

— Hâlâ tanıyamadınız mı? diye sormaz mı?

— Aman, diye fısıldadım kulağına, işe girmek için hep bu müesseseye gelmiyorum ki adamlar tanısin beni...

Dirsekleyerek susmamı işaret etti. Ummedikleri cevap karşısında müfettiş tipli adamlar da şaşırılmışlardı. Mahcup mahcup gülümseyerek:

— Valla, dediler, pek yabancı gelmiyor ama, çıkaramadık birden.

Bizim bakkal:

— Pekî, bu soyadı size bir şeyler hatırlatmıyor mu? diye sormaz mı?... Heyecandan, korkudan sapır sapır titriyorum!

Soyadımı birkaç kere ağızlarında eveleyip geveleyen adamlar:

— Allah Allah, diye düşünmeye başladılar. Yabancı değil ama...

— Neyse, dedi bakkal, zararı yok. Hatırlayamadınız demek... Oyuncak tabancayla kaçırılan uçağı hatırlıyor musunuz?

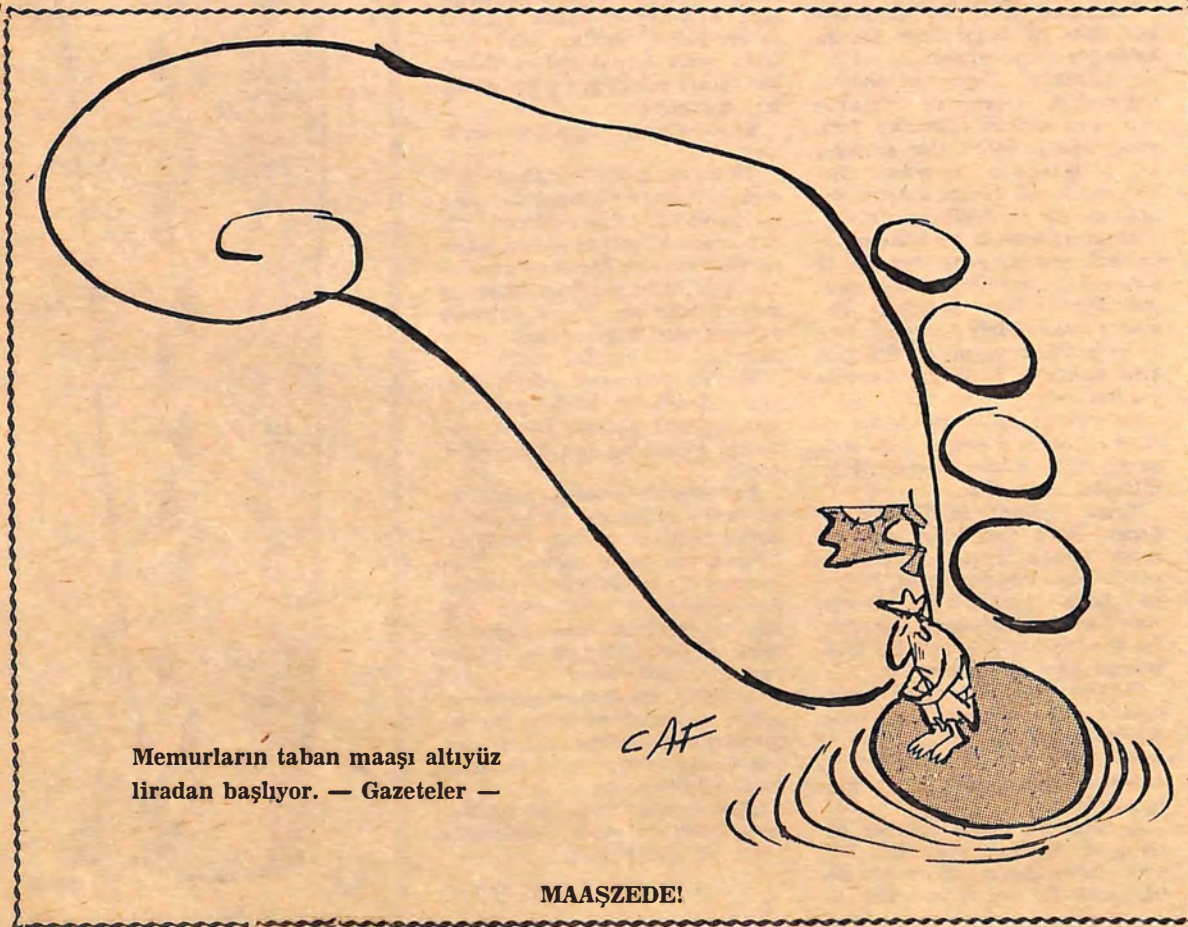
Heyecandan tikanacak gibi cevap verdi adamlar:

— Evet.

Bakkal pat pat omuzuma vurdu:

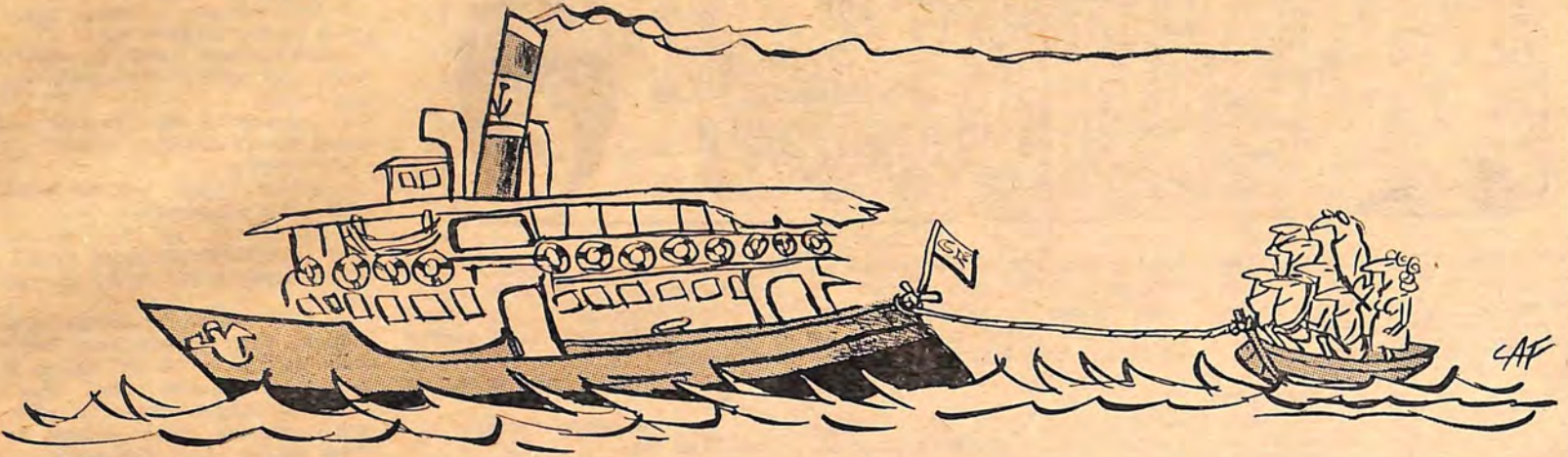
— İşte o uçağı kaçırın bunun kardeşi...

Müracaatçılar bir kenara büzülüp

Memurların taban maaşı altıyüz liradan başlıyor. — Gazeteler —

MAAŞZEDE!

Şehir hatlarına ek seferler konacak. — Gazeteler —

hayranlıkla beni süzmeye başladılar. Müfettiş tipli adamlardan biri fırladı yerinden. Garanti polise telefon etmeye gidiyordu! Kaçsam mı, durmam mı diye düşünürken adam sordu:

— Kahve olsun değil mi?... Şekerli mi emredersiniz?

— Eh, dedi bizimki, nasıl olursa olsun. Müthiş Türk adını duymusunuzdur her halde?

— Evet...

Pat pat bir daha omuzuma vurdu bakkal:

— Dayısı olur.

— Yaal...

— Amcası, bir gecede Beyoğlu'nda üç pavyonun altını üstüne getiren adamdır. Delil yetersizliğinden çıkınca filmciler film çevirmesi için çevresine üstütlüler de, bütün teklifleri geri çevirdi.

— Demek öyle?...

Onlar konuşurlarken ben boyuna polisin eline geçersem, işlemediğimiz suçlardan kaç yıl yiyeceğimi düşünüyordum.

— Bunu da tanırız.

Cebinden bir gazete çıkarıp, öğrenci-polis çatışmalarına ait tanınmaz bir fotoğraf uzattı:

— Bak, şu kalabalığın ortasındaki genç budur. Okuduğu fakülteyi ilk işgal edenlerden...

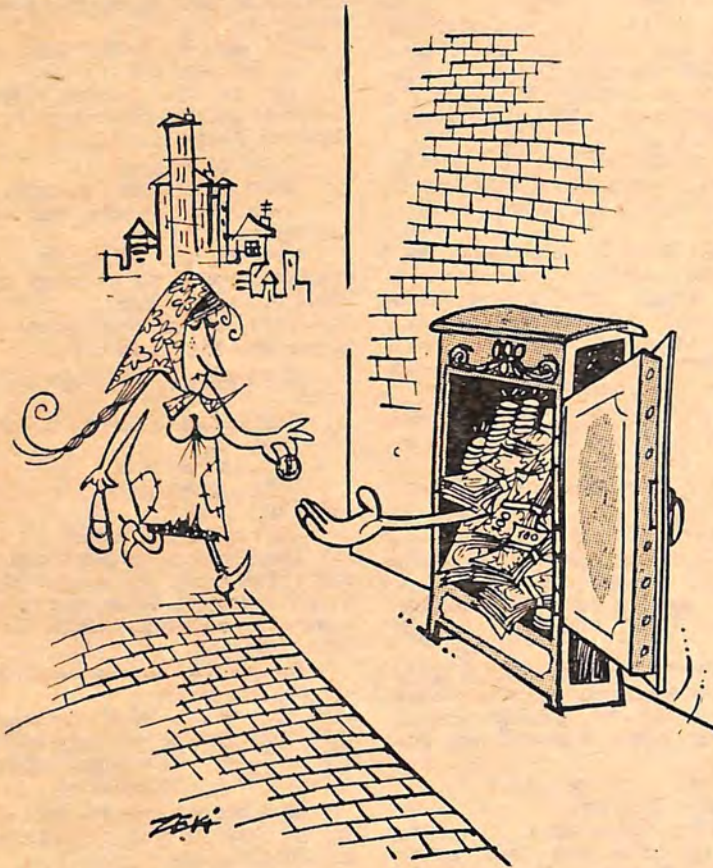
— Tamam, dedi adamlar, biraz biraz hâtırlar gibi olduk. Hani işgali nasıl gerçekleştirdiklerini uzun uzun gazetelerde yazmışlardı...

— Ta kendisi... Amcasının oğlu Ankara'da bir hafta içinde 15 Belediye otobüsünün yolcularını boşalttı, arabaları rehin aldı!

Olan olmuş, suyumuz ısınmıştı. O turduğum koltuğa şöyle bir kurularak:

— Gazinocular dayımın peşindeler, dedim.

Ölen bir dilencinin üzerinden 500 bin lira çıktı. — Gazeteler —

Yazısız

— Dayınız ne yaptı?

— Duymadınız mı, dedim, birkaç yıl önce kendini bıyık kralı ilan etti.

İşveren temsilcileri, diğer müracaatçıları uğurlayıp, gereken evrakı tamamlamamızı isterken, bizim bakkal hâlâ atıp duruyordu:

— Yengesinin küçük oğlunu da tanırsınız. İlk Türk hippisi derler kendisine. O hippie kızcağız ölmeseydi, birlikte plâk dolduracaklardı.

Bizim bakkalı güçlükle susturan adamlar sordu:

— Nasıl bir iş isterdiniz acaba?

— Valla, dedi bakkal, ihtiyaçtan çalışmıyor. Şanına uygun, maaşı dolgun bir şeyler düşünün artık.

Çıktık. Fabrikadan uzaklaşırken:

— Gördün mü günlük olayları izlemenin faydalarını, dedi. Tek başına gitseydin yine eli boş dönerdin. Erbakan derdin, Paşa derdin, ortanın şurası burası derdin, bir çuval inciri berbat ederdin! Oysa toplum politik konulara çoktan sırt çevirmiş. Bütün dikkatini sokak hareketlerine vermiş. Gazeteler bu gibi kimseleri günün adamı yapmış. Böyle bir ortamda aç kalmamak için nasıl davranman gerekir?

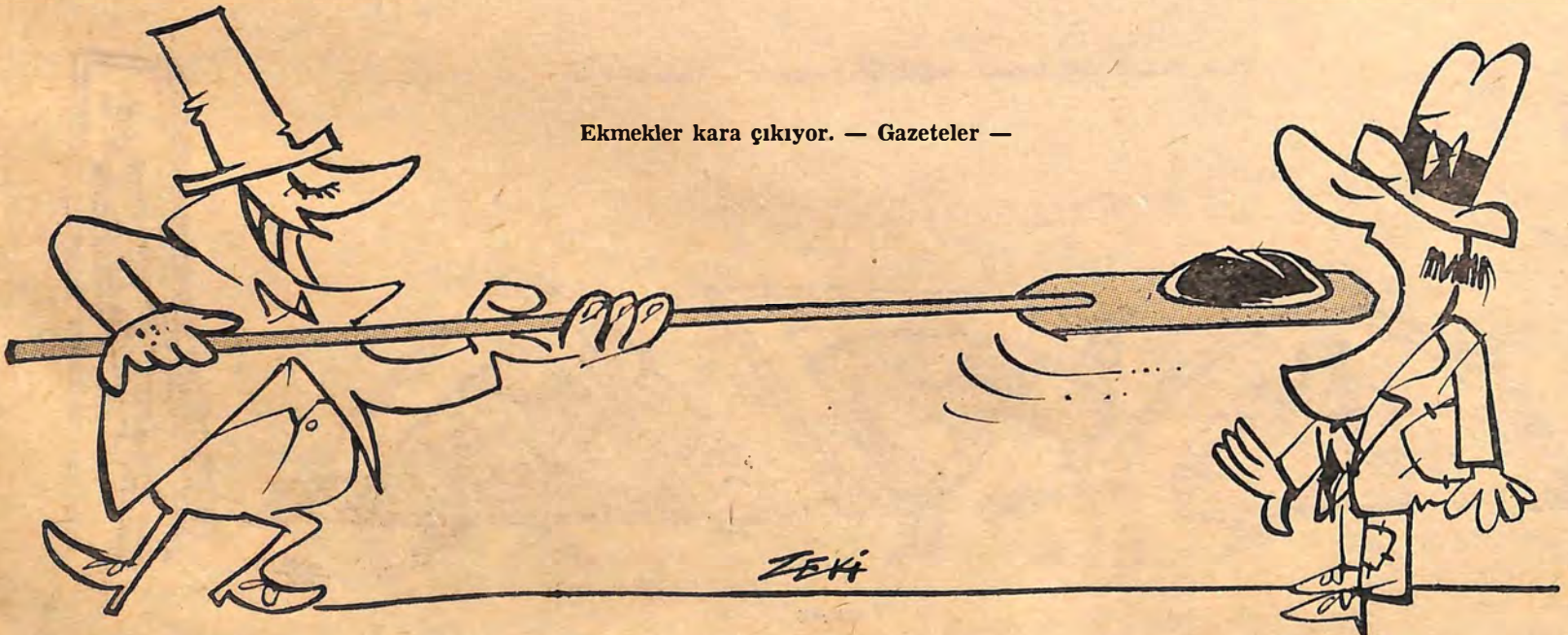
— Bizim gibi...

— Bizim gibi ya...

İşe başladık, ilk maaşı aldık, borçları kolayladık. İş de iş olsa bari... Bütün gün hayran bakışlar karşısında böbürlene böbürlene dolaşıyorum, âmirden memurdan çağırıp soğan olursa bizim sülâlenin marifetlerini anlatıyorum! Haa, unutmadan söyleyeyim, günün birinde yine işsiz kalırım korkusuyla, hemen her gazete alıp, başından sonuna okuyorum. Toplumun eğilimini bilmedin mi iş bulmak pek zor oluyor da...

Vedat SAYGEL

Ekmecekler kara çıkıyor. — Gazeteler —

EVLİLİK şöyle kötüymiş, böyle kötüymiş falan filân... Ben bu şekilde kesin konuşmaktan daima kaçınıyorum. İnsanları bir kelime ile «kötü» yapıp çıkmak, tuhafıma gider.

Bana kalırsa, her şeyin olduğu gibi, evliliğin de iyi yanları vardır. Meselâ diyeceksiniz. Meselâ ne kadar kötü gösterilirse gösterilsin, evliliğin «boşanma» gibi iyi bir yanı bulunduğunu kimse inkâr edemez.

Sevim'le nikâhımız kıyılırken dök-tüğüm sevinç gözyaşlarını şimdi boşanmak isterken de dökmemin nedenlerini düşünüyorum. Karım ge-çimsiz mi? Hayır... Çirkin mi? Yoo!

Zaten güzellik, çirkinlik nedir ki?... Ambalâjıdır. İskeletimizin ambalâjıdır. Yani beğenip beğenmediğimiz şey, aslında bir kemik ambalâjıdır.

Câzip dişileri görünce hırlar gibi ses çıkarmamız da kemiğin hoş bir ambalâj içinde sunulmasının başa-rısı değil midir?

Kesin konuşmuyorum ama, karı-mın ambalâjı hayli nefistir. Tek kusuru, karın olmasıydı. Çünkü ar-tık elde edilmiş, ezberlenmiş ve câ-zibesiz kalmamıştı. Komşu çocukla-rının ders kitaplarındaki mikrop re-simleri beni Sevim'in bacaklarından daha fazla heyecanlandırıyordu. Bu konu üzerinde pek kafa yormuş-tum. Sonunda karımdan bıkmamı içgüdüye bağlamaktan başka çare bulamadım. Seviştığımız her kadın, fethedilip kazanıldığı için daha baş-tan kaybedilmiş bir kaleydi. Tabiat, neslin devamı uğruna bizleri her de-fasında başka bir kalenin mazgalla-rına saldırtıp duruyordu, o kadar.

Karı-koca çatışmalarının görünür-de ayrı nedenleri olabilir. Fakat iş dönüp dolaşıp kadının yeniden (ko-cası tarafından) fethedilme isteğin-de toplanır. Be birader, kale dedi-ğin bir fethedilir, iki fethedilir! On kere, yüz kere fethedildi mi, artık onun tadı kalmaz. Angarya olur. Ye-ni dişiler fethetmekle eşini fethet-me arasındaki fark budur işte.

Sen isteksizsindir; karın seslenir: — Hadi, daha yatmıyor musun? — Birkaç sayfa kaldı, gelyorum, dersin.

Kitap kalkandır. O ısrar eder: — Canım, çoktandır seninle yatak-ta konuşmadık. Bundan ne kadar

hoşlandığımı biliyorsun. Evvelce sa-bahları bulurduk, unuttun mu?

Ne konuşması?... Kollarının arası-na girdikten sonra konuşmayı bir dene bak, nasıl kızar:

— Sus Allasen, der, şu anın tadı-na varayım!

Kadınlık kolay şey değil. Hastalı-ğı var, dokuz ay çocuk taşıması var, doğurup büyütmesi var. Sayarsan, var oğlu var. Buna karşılık erkek-lerde ise sadece asker olmak var, sakal traşı var, yuvanın geçimini sağlamak var. Sadece bunlar, öyle mi?

İsteksiz isteksiz, kale fethetmek-ten ne haber?...

Bu var ya, bu, doğurmaktan da, geçim sağlamaktan da zor. Hanım-lar, aşk sırasında, isteksiz de olsa-lar, istekli görünüp bizi kolayca i-nandırabilirler. Nihayet rol kesme meselesi...

Gelgelelim, bir fare ne kadar ka-biliyetli olursa olsun, kendisini fil diye yutturamaz. Büyülteç de kullan-sa...

Belki şu satırlardan benim pasif bir erkek olduğum sonucuna varıla-bilir. Aksine. İsveçli komşular daha geçenlerde beni bölgenin en Don Juan adamı ilân ettiler. O kadar Don Juan'mışım ki, karımı bile öp-tüğüm oluyormuş.

Sevim modern bir kadındır. Be-nimle bütün problemleri açıkça ko-nuşur. Noel gecesi idi. Bana:

— Herif, ne olacak senin bu uyun-tuluğun? dedi.

— Bilmem, dedim.

— Gerçekten boşansak da, herkes başının çaresine baksın.

— Boşanmak mı?... diye zıpladım.

— Öyle ya, evliliğin böylesinden hayır gelir mi?

— Hayır ama, böyle bir evliliğin boşanmasından da bir hayır gelmez.

Bu saçma lâfın mânasını anlamak için bir müdet düşündü. Ben atıl-dım:

— Peki, sonra ne olacak?

— Dost kalacağız.

— Yani bayramlarda, yılbaşların-da birbirimize tebrik kartı gönde-receğiz... Yeniden evlenmeye niyetli misin?

— Eee, tabii. Cicim ayları var.

— Bu gidişle hayli evlenip boşana-çağa benziyorsun. Ya yeni kocan

dostluğumuza mâni olursa?

— Olmayacak biriyle evleneceğim.

— Peki, onun da günün birinde bana benzemeyeceğini nasıl garanti ediyorsun?

— Öyle bir şey olursa, ondan da boşanırım.

— ... ve kendisiyle dost kalırsın.

— Gayet tabii.

— Sonra yine evleneceksin. Der-ken baktın o da cılk çıktı. Hadi ye-niden boşanıp dost kalma.

— Niçin olmasın?

— Kızım, sen yuva mı kuruyor-sun, dosthane mi?

— Ne demek o?... Boşandığım in-sanlarla düşüp kalkacağımı mı sanı-yorsun sen?...

— Ne var yanı bunda? Ben eski karımı öpersem, suç mu yanı?

— Suç ya. Dost kalmak derken, ben batılılar gibi boşanmayı kaste-diyorum. Kavgasız, diriltisiz.

— ... Ve de şırltıtsız.

— Nasıl yorumlarsan yorumla.

— Yahu, batılı dediğin, eski karı-sını öpmez mi?

— Avucunu yala! Beyefendi şimdi niye öpmüyorlar da, o zaman öpe-ceklerini hesaplıyorlar?

— İnsan tabiatı işte! Şimdi ka-rımsın diye câzip gelmiyor.

— O zaman da bana câzip gelme-yecek.

— Yanğından da öpmek yok mu?

— Yok.

— Bu şimdi espri mi?

— Yalnız şimdi değil, her zaman espri bu.

— Seni kızgın görüyorum.

— Hayır, ben yalnız Martlarda kı-zarım. Yok yahu, ne kızayım? Aksi-ne çok neşeliyim. Halin beni eğlen-diriyor. Kocan olacak adama nere-deyse tapacaksın.

— Eee, öyle, kadın olan kadın, ko-casına bağlı olmalı.

— Ama benden ipleri kopardığın çok oldu. Birisini peyledin galiba. Yoksa Tamer'i karısından boşandı-rıp onunla mı evleneceksin?

— Öyle bir şey yapsam, işine ge-lir, değil mi? Zira ne zamandır ka-rısında gözün var.

— Lâfı değiştirme. Tamer'le mi evleneceksin?

— Yoo, Tamer benim tipim değil. Bir kere birbirimize uymayız.

— İkinci keresinde uyarsınız.

— Sonra İstanbul'a gitmekten de pek hoşlanmıyormuş.

— Dam üstünde saksıgan. İstan-bul'la bu işin ne ilgisi var?

— Biz kadınlar, kocamızla geçirdi-ğimiz tatlı anlara «İstanbul'a git-mek» deriz.

— Yok be! İlk defa duydum. İs-tanbul ha! Ömürsünüz vallahi...

— Tamer'i geç.

— Saklama yahu, bak ne güzel, sakın sakın konuşuyoruz.

— Böylesi daha iyi değil mi? Ba-ğırıp çağırmaktan ne olacak sanki?... İnsan, uyusmuyorsa ayrılır olur bi-ter.

— Sen benden uyuşğunu bula-mazsın... Doğru söylüyorsun. Bağır-mak, çağırmak hiçbir şeyi halletmez. Ben de öyle düşünüyorum. Fakat boşanmak isteyen karısının ağzın-dan burnundan kan boşandıran he-rifler yığınla. Hattâ öldürenler...

— Ürktü. Gözlerimin derinliğine bak-tı. Niyetimi öğrenmek istiyor gibiy-di.

— Ne saçma! dedi. Niye ama?

— Karısının yeniden evlenip baş-kasının koynuna girmesi ihtimali a-damın tüylerini diken diken ediyor olmalı.

Korkudan titremeye başladı:

— Sen böyle değilsin ama, değil mi? diye sordu.

— Elbet değilim. Zaten ben silâh-sız adama silâh çekmeyi bile düşün-mem. Hele karşımdaki kadın olur-sa...

— Aferin kocacığım.

— Biz erkekler mert insanlarızdır. Fakat bunu unutup da silâhsız insa-nları önden veya arkadan nasıl vura-biliyoruz, şaşıyorum. Üstelik kadın gibi zayıf yaratıkları...

— Çok güzel söyledin ama, şu se-vimsiz lâfları bir an önce bıraksak ha, ne dersin?

— İsyen ediyorum, yavrum, ne ya-payım. Meselâ bir batılı, karısından ayrılmak istemiyorsa, hemen bıçağa, tabancaya sarılmaz. Önce ikna et-meye çalışır. Başaramadı ve onsuz yaşayamıyacağını anladı mı, karısı-nı düelloya davet eder. Her şey eşit şartlar altında cereyan etmelidir di-ye düşünür. Hattâ kadının zayıflı-ğını hesaba katıp ona tabanca ve-rir, kendi bir bıçak alır.

Komidinin gözündeki browningi Sevim'e uzattım. Almak istemedi:

— Kes bu bahsi Allasen!... diye haykırdı.

— Canım, batılıların davranışını inceliyoruz ya, dedim. Korkma, için-de kurşun yok.

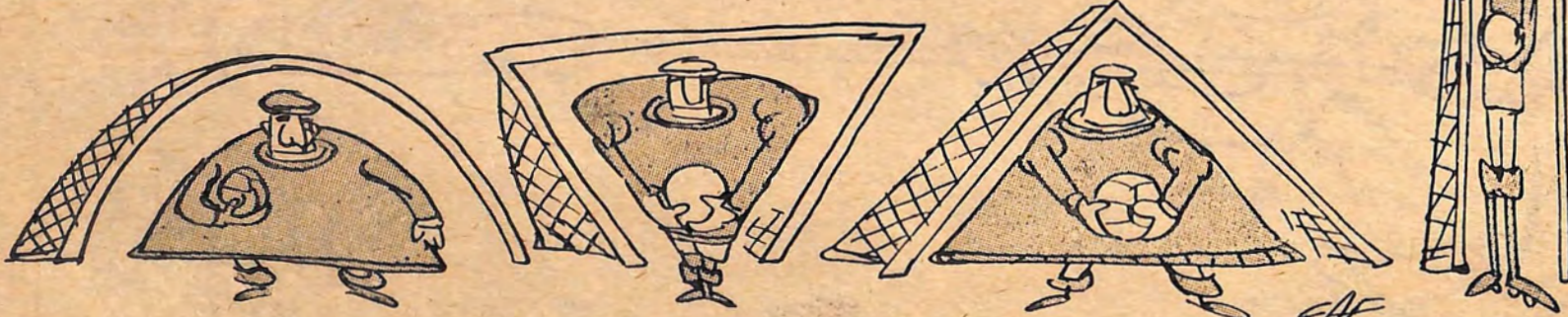
Mutfaktan ekmek bıcağını alıp gel-dim. Seninki, tabancayı yatağın üs-tüne atacaktı, engel oldum:

— Boş boş, korkma.

İnanmamıştı. Ben namluyu ayağı-na çevirtip:

— Çek bak tetiği, inanmıyorsan! dedim.

FİFA, futbol kaidelerinde değişiklik yapacak. — Gazeteler —

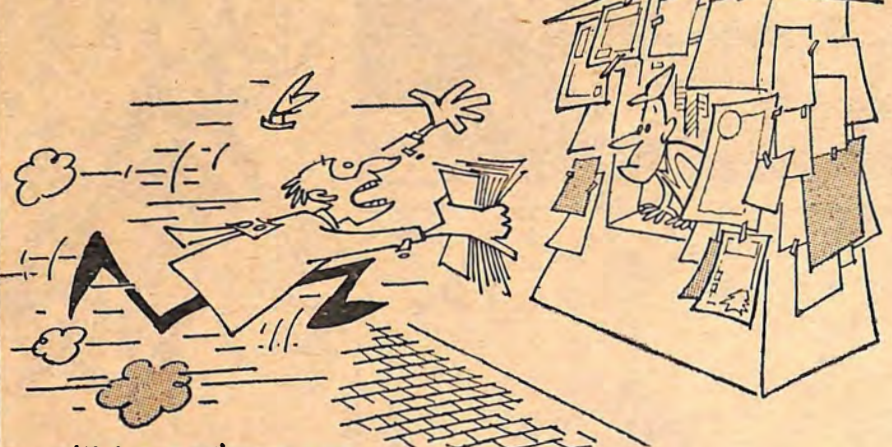
Yazısız

— İki büyük partide parti içi ihtilâf var..

YAKINLAŞMA !..

— Tekel Bakanı: "SICARAYA ZAM YOK..." dedi..

— ZAM YOK DEMİŞLER, VER BAKALIM NE VARSA !..

— Amerika'lılar Ağrı Dağının buzlarını eritip Nuh'un Gemisini Arayacaklar.

İKİNCİ TUFAN !..

— Yüksel Menderes Demirel'e karşı çalışıyor -

YAZISIZ !..

Kulaklarının birini eliyle, öbürünü omuzuyla tıkadı. Gözlerini yumarak tetiğe dokundu.

Çorabımdan kan fışkırdı. Bıçağı kalbine soktum. Benim vuruluşuma üzülecek zamanı olmuştu. Fakat kendisine üzülemeden can verdi.

Ceza yemeden kurtulabilecektim. Çünkü «nefsi savunma» durumu tamdı.

— Hadi artık yatağa gel! Heeey, sana diyorum!... Saat üç. Elektrik boşuna yanıyor. Kimbilir saat kaçtan beri uyukluyorsun. Sonra elektrik parası çok gelince, «Ütüyü fazla kullanıyorsun» dersin.

Silkindim. Bıçak elimde yoktu. Yere baktığım zaman kitabı gördüm. Demek okurken şekerleme yapmıştım.

— Ne uyuklaması yahu, dedim, kitap bıçaklıyorum! Ay, yahu bıçaklamak da nerden çıktı, kitap okuyorum.

— Hadi artık yatağa! dedi. Korkma, seni rahat bırakacağım... Öf, bu herif beni öldürecek. Heeey, dalma yine!

Meğer öldürmemişim... Koltuktan kalkarak:

— Kötü bir rüya gördüm, dedim. Sen boşanmak istiyormuşsun.

— Eğer her kadın, kendisini ihmal eden kocasından boşansa, balayları dışında dünyada evlilik diye bir şey kalmaz.

Şakayla boğazımı sıktım ve:

— Hele bir boşan! dedim.

Acı acı gülerken yorgani başına çekti:

— Boğazımı sıkacağına belimi sık-san daha makbule geçer, dedi.

Birbirimize arkamızı dönüp yattık. Karıma âşık gibiydim. Kalbim ılık bir sevgiyle doluydu.

Karşılıklı kıkırdayarak güldük. Düellonun böylesi, daha bir tatlı, daha bir gerçekti.

Yalçın KAYA

Dereden, tepeden...

DEVALÜASYON!

Gazetelerimizdeki başlıkları görmüşsünüzdür. «Sözümüze inanmıyorlar» deniyordu başlıklarda.

250.000 ton buğday istediğimiz Almanlar, sözümüze inanmayarak, Ankara'daki temsilcilerine talimat vermişler bu talebi incelemeleri ve gerçek bir ihtiyacın karşılığı olup olmadığını araştırmaları için.

Gördünüz mü siz şu işi?

Bizim yetkililer istedikleri kadar parayı devalüe etmeyeceğiz diye tuttursunlar.

Devalüasyonların en fecisi olmuş... Sözümüz devalüe olmuş Avrupalılar nazarında.

AF...

Aldığımız bir habere göre, işbaşındaki bazı şahsiyetlerin siyasi haklarının idamesi için Adalet Partisi içinde Celâl Bayar bir «Özel Af» çıkaracakmış!

ÇALIŞ DA OLMA!

«Makine cıkalı eşek azaldı» diye bir formül vazedebiliriz sanırım.

Bu formülü nereden çıkardım biliyor musunuz?... Dünyadaki eşek nüfusunun gittikçe azaldığına dair yayınlanan istatistiklerden.

Eşek sayısının bugünkü dünyada azalması gayet normal... Çünkü eşeğin taşıdığını ve çektiğini bugün artık makine taşıyor ve çekiyor. Bu durumda bol bol eşek yetiştirmeye ne lüzum var?

Ben, eşek sayısının gittikçe azaldığını Paris ve Londra gibi şehirlerde farketmiştim. Oralarda o kadar azalmış ki eşek, özel yerler yapmışlar «Eşeklere mahsus» olarak ve örneğin eşek görebilmek veya eğlenme kabilinden çocuklarımızı bindirebilmek için gayet mutena semtler olan Champs Elysée ve Hampstead Heath'e gitmek zorundasınız Paris'te ve Londra'da.

Zamanla çok nadir ve kıymetli bir yaratık haline dönüşeceğinden, sanıyorum, uluslararası hakaret borsasında «eşek» sözü yavaş yavaş kaybolacak ve hakaret babında «Çalış bilmem kim gibi, eşek olma» yerine «Çalış ileri ülke gibi, geri kalmışlardan olma» denilecek!

HAYAL VE GERÇEK

Haberi okuyunca şaşırmadım dersem yalan olur...

Filmcilerin ünlü çapkını, dilberlerin beyaz perdede paylaşamadıkları 007 James Bond'un cinsel iktidardan yana derdi varmış.

Haberi veren muhabir de «Hayret doğrusu, müthiş erkek olarak tanıtılan James Bond meğer gözüktüğü gibi değilmiş» diyor yazısında.

Aslına bakarsanız filmdeki görüntü ile gerçek hayatı hiçbir zaman karıştırmamak gerek... Filmlerde «attığını vuran» diye tanıtılan ve zihnimize o şekilde yerleştirilen Amerikan kovboy'unun da Vietnam'da ne hallere düştüğünü gördük sonradan...

MÂNALI CİNAYET!

40.000 köyümüzde pencere yokmuş.

Bu gibi istatistiklerin yayınlanması iyi oluyor. Öyle ya gazetelerimizde, bugün yarın, «Mısır fırlığı gittikleri evin penceresinden sen bakıcan ben bakıcam diye cinayet işlendi» şeklinde bir haber çıksa, memleketimizde amma da mânasız cinayetler işleniyor denir... Oysa, istatistikler muvacehesinde, pek mânalı bir cinayet!

BAŞLI MI, BAŞSIZ MI?...

Hangi sebepten olduğunu bilmiyorum, İngiliz gazetelerinde 17. yüzyıl krallarından Charles I'in boyunun ne kadar olduğu okuyucu sütunlarında tartışma konusu olmuş. Kimi 1.55, kimi de 1.68 diyor.

Okuyuculardan biri, yazarlar veya ressanlar bu kadar büyük yanlışlık yapmış olamazlar diyerek «Olsa olsa, birileri kellesi uçurulmadan, diğerleri de kellesi uçurulduktan sonra ölçmüşlerdir» diyor.

ALTIN YUMURTLAYAN TAVUK

Gazetelerimizdeki Borsa ve Altın sütununa baktım.

Reşat altını, Hamit altını, Aziz altını, Vahdettin altını var...

Bunlara, isteyerek veya istemeyerek, bir de Bayar altını ilâve edeceğe benzeriz.

Baksanıza —halkın gösterdiği ilgiye binaen olacak— gazeteler Bayar'ın ağzından çıkan her sözü altın gibi kapşıyorlar.

Reşit AŞÇIOĞLU

saç, sakal ve BerBerler

Zeki

- Böylece mesken davasını
halletmiş!..

- Bir iş bulana kadar
Saçımı satmaktan
başka çarem yok baba!

- Saç - sakal!

- Gözün aydın şekerim
seninki meyve vermedi
başlamış!..

Memur kafası

Memur kafası, hesap makinesi
Rakamlar hep basamak basamak
Birler basamağında:
Azdır şikâyet
Her yanda
Sulh ve selâmet
Onlar basamağında:
Ha gayret
Yüzler basamağında:
Yaradan'a emanet
Yavaş yavaş bozulur da metanet
Araya girer birkaç taksit, birkaç
senet

Çoğalır rakamlar
Binler basamağına edince sirayet
Göz kırpar uzaktan uzağa
Büyük bir felâket
Ya küfe temizler, ya sepet
Bazen sıkışır da araya birkaç
kazık

Başlar makinede ufaktan bir
tekleme

«Memur» denen lokomotif
Dolaşır istasyon istasyon
Birinci istasyon: Ev
İkinci istasyon: Bakkal
Üçüncü istasyon: Kasap
Mobilyacı, hahei, manifaturacı
Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin.
İstasyonlardan birinde kömür
biter

Birinde su kalmaz
«Düüüüüüüüüüüü...»
«Tas, tus, fos, fos...»
Lokomotif gider-gelir
Oflayarak, poflayarak
Tiyatro yönünde raylar kapalı
Sinema yönünde bir ay tehir
Memur kafası, hesap makinesi
Artı, eksi, bölü, çarpı...
Ve her zaman
Derece sıfırın altında
Eksi beş, eksi beşyüz, eksi beş
bin...

Ve her zaman
Memur kafası hesap makinesi.
Yaşar Hâdi ÖNDER

YEDİ

PAZARTESİ

Örnek verelim

Grip salgınının devam ettiği şu
günlerde, hastalığın kesin tedavisini
bulmak amacıyla tıp adamlarını
sağolsunlar canla başla çalış-
ıyorlar, yayılmasını önleyici birta-
kım yenilikler buluyorlar ve hemen
sıcağı sıcağına bağlı oldukları Ba-
kanlığa duyuruyorlar.

İsterseniz bu olağanüstü çalışma-
lardan bir örnek verelim size:

Doktorlarımızdan biri günlerce ka-
fa yorar, denememiş bir metod a-
rar emek verir, zaman harcar. Az-
min elinden ne kurtulur? O da ken-
dine göre bir çıkış yolu bulur so-
nunda. Kâğıt kaleme sarılır, terfi
isteğini belirten güzel bir şiir dök-
türür, postaya verdiği gibi Sağlık
Bakanına gönderir.

Basından öğrendik bu çalışmala-
rın içyüzünü biz de.

Şimdi doktorumuzun bu parlak
buluşunu inceleyen Bakan kara ka-
ra düşünüyormuş. Düşünmesinin nede-
ni açık. Bir mektupla müracaatın
sahibine cevap verecek ama, kafiye
düşüremiyor! Şayet bir kolayını bu-
lur, söyleyeceklerini şiir tekniğine
uydurabilirse manzum bir mektup-
la cevap bekleyen doktorumuza bi-
raz daha sabretmesini bildirecekmış.

Hani kafiye düşürmek, Bitpaza-
rı'ndan müstamel mal düşürmeye
benzemediğinden, bir iki örnekle bu
olumlu çalışmalarında yardımcı ol-
alım dedik kendilerine. Emrah'ın
şu dörtlüğünü pekâlâ kullanabilirsi-
niz üstad:

«Ne feryat edersin divane bülbül
Senin bu feryadın gülşene kalsın
Bu dünyada eremezsen murada
Huzur-u mahşere, divâne kalsın.»
Yoo, daha kısa, daha veciz olma-
sını istiyorum dersiniz, şu ünlü te-

kerleme ile durumu idare edersi-
niz: «Sabreden derviş, sıkıntıdan ge-
bermiş!»

SALI

Nöbet

Öğrencilerin güpegündüz otobüs
kaçırmalarını kınayan Demirel, va-
tandaş görevi davet ediyor.
Başkalarının kaçırdığı otobüsleri,
bizler tutacağız anlaşılan.

İETT. vatandaş görevi davet edi-
yor.

Adım adım izleyeceğiz, kaçak e-
lektrik kullananları kulaklarından
tuttuğumuz gibi adalete teslim ede-
ceğiz!

Haydi bakalım; asayışı korumak-
la görevli olanlar evlerine, vatandaş-
lar olay yerlerine!..

ÇARŞAMBA

El üstünde tutuluyor

San Salvador Basın Birliği, mey-
hanecileri, gazetecilerin en eski mes-
lek arkadaşı ilân etmiş.

Hey gidi hınzır içki hey... Görü-
yor musunuz forsunu?

Salvador'da gazetecilerin sevgisine
mazhar oluyor, Türkiye'de değerli
düşmesin diye zam üstüne zam ko-
yuluyor.

PERŞEMBE

Ters işler

Bir ruh doktorunun yaptığı araş-
tırmaya göre, İtalya'da tımarhane-
ye girenlerin çoğu otomobil kullanı-
yor.

Alınmasınlar ama şu İtalyanlar da
çok ters insanlar doğrusu! Yahu tı-
marhaneye girmek için de şoför eh-
liyeti mi gerekirmiş? Diğer ülkeler-
deki durumu izlemez mi bu adam-
lar?

Onlarda olduğu gibi bizde de şo-
förün ehliyetlisi var, ehliyetsizi var.

Direksiyona geçti mi, evini hatırla-
yanı var, kendini pilot sananı var.
Akıllı uslu yol alanı var, birtakım
akrobatik hareketlerle takla atanı
var, dükkânlara dalanı var, ırmak,
deniz demeden yükseklerden uçanı
var!

Kısacası her ülkede olanlar biz-
de de vardır. Fakat burada tımar-
haneye girenler ise, şoförler değil,
ne halt edeceğini şaşırان yayalardır!

- Bu gece çalışmama müsaade
ilham perisi geldi!..

Dün!

Bu gün!

- Boyunbağını yeni almış galiba... gösterişi pek sever!

-- «Kuyruklu berber» diye adı çıkmış... çoğu, Kuyruğu var mı, yok mu? diye meraktan müşteri oluyor!..

- Sizin için «iki yüzlüdür» demişlerdi. Doğruymuş!..

- Garanti traş olmak için bu da bana gelmişti!..

Şu yabancıların yasaları da, kendileri de ters oluyor vesselâm!

CUMA

Göre göre

«Dünya Sağlık Teşkilâtı gereken parayı vermezse, İstanbul susuz kalacak.»
«Bulgaristan'la anlaşmaya varıl-

mazsa, İstanbul ışıksız kalacak.»

«Yeni otobüs alınamazsa İstanbul taşıtsız kalacak.»

«Birleşmiş Milletler gıda yardım fonundan gönderilecek buğday vak-tinde gelemeyse, İstanbul ekmezsiz kalacak.» derken, «cak» lı «cek» lı haberlere yenileri eklendi:

Mimarlar Odasına göre: «Büyük bir depremde, İstanbul'da yıkılma-dık tek bina kalmayacak!»

Belediye Başkanı Atabey'e göre: «Dört yıl sonra İstanbul'da toprak yol kalmayacak!»

Balıkçılar Derneğine göre: «Ted-bir alınmazsa, İstanbul sularında balık kalmayacak!»

Görüyorsunuz ya, oturduğumuz yerden tahmin yapmakla yönetiyo-ruz şu koca şehri. Sanki görevimiz yokları var etmek değil, nelerin yok olacağı konusunda demeçler ver-mek!

Ha gayret! Var'lardan ne kaldı şun şurasında? Onlardan da kurtul-duk mu İstanbul tarihi gömülür, kalıntılarımızı bulan gelecek mede-niyetlerin arkeologları, «Belediyesi, halkı, meslek odaları, kurtarma ve güzelleştirme dernekleriyle tiş mil-yon kişi elele vermiş, savaşız, si-lâhsız, tam bir anlayışla İstanbul şehrini yok etmiş!» diye raporlarını verir!

CUMARTESİ

Benzerlik var ama...

Arama tarama yapan bir polisin, üstü aranan şahıs tarafından öldü-rülmesinin üstünden çok geçmeden, adı eroin kaçakçılığına karışan bir zanlı, bir başka polisi dağa kaldı-rmış!

Hani polisin asayışı korumakla görevli olduğunu düşündükçe baya-ğı umutsuzluğa kapılıyor insan. Kor-kusuzluk, saygısızlık öyle bir hal al-dı ki, silâhı beline takan kendini devletten güçlü sanıyor. Son bir yıl

GÜN

inde öldürülen polis sayısını biz bile şaşırdık.

Polisi dağa kaldıran zanlı, şartla-rını sıraladıktan sonra, «Aksi halde rehin olarak tuttuğum memuru öl-dürürüm!» diye bir de haber sal-mış şehre.

Gazetenin üstünde dalıp düşünür-ken bir başka haber iliyor gözü-müze:

«İngiltere'de bir lord, polis oldu »

İngiltere ile Türkiye arasında bu konuda epey benzerlik var anlaşılan.

Onlarda polisler lord, bizde maa-lesef mort!

PAZAR

Ortak çalışma

Turistik tesislerin temel atma tö-reninde bulunan Turizm Bakanı Cevheri, İbrahim Peygamberin me-zarına giderek, hükümetin başarısı, memleketin kalkınması için dua et-miş.

Geçenlerde GP. milletvekillerinden biri de Mecliste, devleti sömüren güçlerin kahrolması için sigara ka-çakçılarına ağız dolusu beddua et-mişt.

İktidar ile muhalefet ortak çalış-manın önemini anladılar sonunda demek.

Memleketin özlenilen seviyeye yükselmesi için görev bölümü yap-tilar ve büyük bir heves ile vazihça kalktilar.

Bilinen bir gerçektir: Bir kesede tükenince para, dua ile bedduaya sarılmış fukara!

Gerçek sevgili

Tüm yorgunluğumu unuttu-rur,
Kahkahan, sevincin, berrak gülüşün,
Sımsıcak bakışların içindir,
Her akşam hasretle eve dö-nüşüm...

Ya o, beyaz kollarınla,
Boynuma sarılışın?..
Belki Leylâ'nın, Arzu'nun, As-lı'nın bir devamısın.
Bu çağda sen,
Bana özge Tanrı başığı,
Aşkdan da bir başkasın sen...

Sevdamız öyle derin ki,
Tüm ard düşüncelerden uzak,
Ne kıskançlık ne kavga
«Seni çok seviyorum» diyerek,
Yanaklarımdan tertemiz öpü-şün var ya...

İnan, ben de seni çok seviyo-rum,
Ama şu son zamanlarda,
«Beni aldatıyorsun» deyişin,
İçimde bir yara.

Ah, bir de,
«Hani oyuncaklarım babacı-ğın?» diye
Sorguya çekişin olmasa...
Çünkü benim küçük melek kı-zım;
«Verisiye yoktur» yazıyor o-yuncakçada,
Ve bizi oyuncak sayıyor,
Artık PİYASA...

Fikret YILMAZ

Arıcığım... Kırk yılın başı bir

BAKTIM, ellerimden ayaklarım-
dan can çekiliyor, anladım ki
gribim. İçimde bir sevinç bir
sevinç, demeyin gitsin...
— Çok şükür Allah'a be! dedim.
Ben böyle der demez, karım:
— Hey Yârabîm, sen ihtiyarla-
dıkça aynısı Bölükbaşı'ya benzeye-
ceksin, dedi. Ayol neden seviniyor-
sun öyle?

— Hanım, sen bilmezsin niye se-
vindiyimi...

O kaynanam ki, yıllardır çekerim
elinden. Akşam birazcık geç kalsam
eve, kızından önce o başlar söylen-
meye:

— Bizimki de kocaydı, gün batar
batmaz evinde olurdu, diye.

Evinde olurdu ha?... Hemen dam-
ladım kaynanamın odasına:

— Hanım anneciğim gel şöyle sa-
rılalım sana bir, dedim.

Ters ters baktı suratıma. Zaten
hiç doğru bakmaz ki...

— Vallahi hanım anneciğim rü-
yamda seni bu dünyadan göçmüş
gördüm de...

— O fikirle yatmışsındır da on-
dan, dedi.

— O da nasıl söz hanım anneci-
ğim, deyip dolandım boynuna. Be-
nim senden başka kimim var ki?

Şöyle burnuna var kuvvetimle iki
kez üfledim.

— Hayrola damat! dedi.

— Dua hanım anneciğim dua. Al-
lah sizi başucumuzdan eksik etmes-
in diye Allah'a dua edip yüzünüze
üflüyorum.

Bacaklarım titreye titreye daire-
nin yolunu tuttum. Seni gidi hınzır
müdürle, müdür muavini seni! Göş-
teririm ulan ben size! Çoktan beri
müdür bir dosyayı ister, ben de at-
latırdım. Kaptığım gibi dosyayı, mü-
dürün odasına damladım:

— Efendim, dedim, işte şu proje-
ye göre...

Öyle bir üflüyorum ki müdürün
suratına... Burnumu eğiyorum, üst
dudağımy oynatıyorum, ah bir hap-
şırabilsem de şu adamı hemen bu
gece yorgan döşek yatırabilsem...
Bir ara müdürün eli elime değdi:

— Ateşiniz var sizin Hüsnü bey,
dedi.

— Aman efendim, dedim, ne öne-
mi var. Maksat vatana hizmet et-
mek değil mi? Dedelerimiz bir zey-
tin tanesiyle...

Nutuğu daha çok uzatacaktım ki,
öyle bir hapşırış hapşırıldım, müdür
pencerenin camına kurşun sıkıldı
sanmış. Hop oturup, hop kalktıktan
sonra:

— Azizim siz gidin yatın, dedi tek-
rar.

— Aman efendim, vatan bizden
hizmet bekliyor.

— Bizden de bekliyor kardeşim,
bizden de bekliyor.

Bir hapşuu daha çektim. Evvellaah
bu ikincisi dört başı māmur bir hap-
şırık oldu.

— Hüsnü bey sonra izah edersin-
siz, gidin yatın!

— Yatamam efendim yatamam,
içimdeki görev aşkı...

Adam kolumdan kaktırmasa, git-
meyeceğim ama, mecbur oldum o-
dadın çıkmaya. Geçtim müdür mu-
avininin odasına. Bu muavin bey ki,
gün aşırı beni haşlamasa, muavinlik
görevini tam yapamadığına kendisi-
ni inandırmış bir adam.

— Efendim, dedim, müdür bey
dos ayı sizin tetkik etmenizi emir
buyurdular.

Konuşmadı, hırladı:

— İyi, bırakın!...

Hiç bırakır mıyım, kellemi iyice
burnunun içine sokarak:

— İşte şu rapor var ya efendim,
dedim, bu raporun tasdiki daha gel-
mediğinden...

— Neden çok soluyorsunuz öyle?
dedi.

— Akşam heyecanlı bir film sey-
retmişim de efendim... İşte bu ra-
porun tasdiki efendim...

Ulan hapşırık neredesin?

— Tamam, bırakın dosyayı gidin!

Yahu bu adamdan intikamımı al-
mazsam ölürüm be! Kapiya doğru
yürüdüm. Tam kapıdan çıkacağım
zaman, hapşırık burnumun ucuna
dek gelmesin mi? Top gibi attım
kendimi muavin beyin burnunun di-
bine:

— Hapşuuuu!

Adam zaten sert, hemen bağırı-
verdi:

— Bugünden itibaren size hapşır-
mayı yasaklıyorum! diye.

— Emreder... demeden, tekrar pat-
la ıverdim suratına karşı:

— Hapşuuu!

Çıktım dışarıya, geçtim portman-
tonun başına. Tamaam, işte şu ken-
dini beğenmiş Halit beyin paltosu.

— Hapşır ulan Hüsnü! Hapşuuu!...

Şu, sana hiç yüz vermeyen Saba-
hat hanımın mantosu:

— Hapşır ulan Hüsnü!... Hap-
şuuu!...

Ya şu? O mu, o da sık sık:

«Evlendik ama, üç gün izinle tadı-
nı çıkaramadık ki yeni evliliğin» di-
yen İrfan beyin paltosu.

— Hep kötülük mü yapacaksın ul-
lan Hüsnü! Hapşır şu çocuğun pal-
tosunun üzerine, bir hafta rapor al-
ıp karısının koynunda yatsın, seva-
bın olsun! Hapşuuu!...

Daireden dönüştü ilk kez bizim
kazıkçıbaşı bakkal Recep efendiye
uğradım:

— Versene kulağını bana Recep
efendi, dedim. Ve de başladım ada-
ma İsmet Paşa'nın hiç söylememiş
olduğu bir sürü zırva şeyler anlat-
maya... Adam koyu Halkçı olduğun-
dan:

— Ya, hım, ha, ay, vay! diye diye
aşısını aldı. Sonunda öyle bir hap-
şu çektim ki, evvelallah Recep efen-
dinin kulağındaki kalem uçtu.

Geçtim ordan bizim manava. Ma-
nav ki, zamparaların şahı:

— Ver hele kulağını ver, dedim.
Ve başladım adama Nuriye hanımın
fabrikada çalışan kızının nasıl kaç-
tığını anlatmaya. Adam:

— Yahu ben bunları biliyorum,
dedikçe, kafasına sıkı sıkı yapışıp,
bildiği şeyleri zorla anlattım.

— Sonra ne olmuş? dedi.

— Biliyorsun ya sonunu, dedim.

— Madem biliyordum, deminden
beri kafamı sıkı sıkı niye anlattın
bana bunları?

— Yarın anlarsın Recep efendi,
yarın anlarsın!...

Kasaba vardım, çok şükür Allah'a
o görevi benden önce bir memur va-
tandaş gelerek yerine getirmiş. A-
dam kırk derece ateşle yatıp duru-
yormuş.

Eve gelince, karıma:

— Haydin, bitişiklere gidiyoruz,
dedim.

— Ayol nasıl olur? dedi karım.
Biz onlarla limonî değil miyiz?

— Yürü hanım, yürü barışacağız.
Küs kalmak çok gūnahtır.

Adam bizi pek iyi karşılamadı a-
ma, ben yine de:

— Salih bey kardeşim, de ip de-
yip tam üç kez adamın boynuna sa-
rıldım.

Ve de saydım, oturduğumuz bir-
buçuk saat içerisinde tam kırkbeş
kez hapşırıştımdı ki, bu aşırı onlara
çoluk çocuk bir yıl yeter de artardı
bile.

— Haydi hanım kalk!...

Sabahı zor ettim. Rüyamda bile
kaç kez gördüm ev sahibini. O ateş-
le, o titreyen bacaklarımla ev sahi-
bini buldum:

— Yahu sen ne namuslu adamsın
be, dedim.

Başladı adam sırtmaya.

— Namus demek sen demek valla-
hi Kadir efendi. Bu zamanda iki o-
da, bir salon, dörtüyz lira kira, an-
cak namuslu ev sahiplerinin harcı...

Ondan sonra başladım, bir namus
dedim, bir hapşuu, bir namus de-
dim, bir hapşuu...

Ordan öte gidemedim daireye...
Ama haberi geldi, müdür 39 derece
ateşle yatıyormuş, muavin 40. Ara
sıra da kendini kaybedip nedendir
bilinmez, müdürle küfürler ediyor-
muş. Sabahat hanımın koluna girip
götürmüşler eve. Kendini beğenmiş
Halit bey, sağolsun ihtiyar olduğu
için alttan üstten berbat olmuş. Ye-
ni evli arkadaş, karısının koynun-
dan çıkamıyormuş. Oğlanın dediği-
ne göre bakkal Recep efendiye has-
taneye kaldırmışlar. Manav, «Kurta-
rın beni!» diye bağırmış. Ev sa-
hibinin hapşıra hapşıra burun ke-
miği çatlayışımı... Bitişikler der-
seniz, ev Devlet Hastanesine dön-
müş.

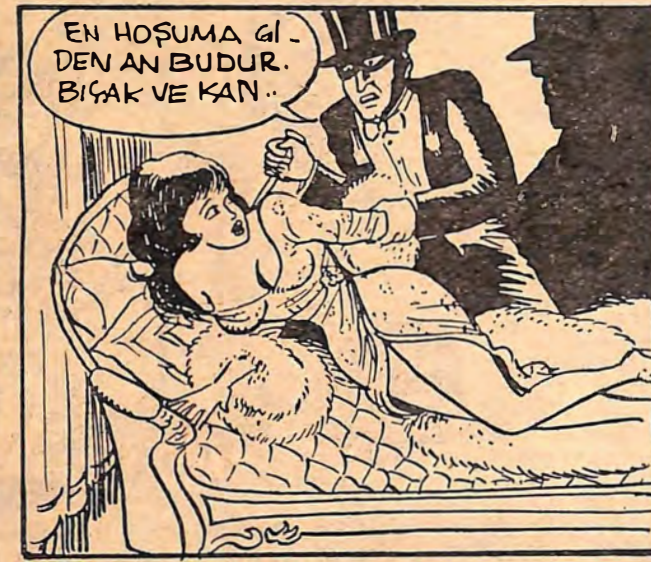
Kaynanaya gelince, demir gibi
mübarek. Yâni ya, tutsan da elinle
grip virüslerini tek tek kanına yer-
leştirsen, biçare virüscükler biraz
sonra bizim kaynananın o asil ka-
nının içerisinde kendileri gripten ö-
lüverirler.

Şu anda yatağımın başucuna di-
kilmiş:

— Bırak da hastalık numaraları-
nı, kalk bana akide şekeri al gel da-
mat! diyor...

Muzaffer İZGÜ

KARDEŞİM Jilber'le ortak olduğum dağ evine, Noel tatilini geçirmek üzere Cak'ı da davet etmiştim.

32 yaşında dul bir felsefe öğretmenin, öğrencisi olan 17 yaşındaki bir delikanlıyı şehir dışında hemen hemen kimsesiz sayılacak bir eve davet sebebini anlamamış olabilirsiniz. Aslına bakarsanız ben de pek anlamış sayılmazdım. Onu neden davet etmişim? Ailesinden uzak, bütün tatillerini yalnız geçirdiğinden mi? Yok canım... Çok mu beğeniyordum bu oğlanı? Kimbilir. Pek güzel sayılmazdı. Küçük ağız, sarı kıvrık saçları, açık renk gözleri, henüz erkekleşmemiş vücuduyla, tamamlanmamış bir senfoni hissini veriyordu bana. Noelde beraber olmayı teklif ederken:

— Siz yaşlarda bir de erkek kardeşim var evde, demiştim. Onunla birlikte epey eğlenirsiniz. Kızları tavlarsınız, kayak yaparsınız... Ben de size nefis pastalar çörekler hazırlarım.

Küçük Opel'imle dağ evimize doğru yol alırken, babadan kalma bu evin efsaneleşen hayaletinden biraz bahsettim ona. Söylentilere göre Jean Baptiste adlı bu hayalet, 1853'te boğazlanarak öldürülmüş bir akrabamıza aitti.

Dikiz aynasında genç misafirimin açık renk gözlerinde gördüğüm korku pırıltıları çok hoşuma gitti. Nihayet bir eğlence çıkmıştı bana. Aslını ararsanız, ben böyle saçma şeylere inanmıyordum. Gerçekçi bir kimse için hayaletin geceleri çıkardığı söylenen sesler, kapı gıcırtilarıyla farelere tıkrıltılarından başka bir şey olamazdı.

Tatilimizin ilk günleri büyük bir neşe içinde geçti. Kardeşim, konduğum ve ben sabahları erkenden kalkıyoruz, bol bol kayak yapıyoruz, akşamları ocak başında çayımızı içerek sohbet ediyoruz. Önceleri çekici gelen bu yaşantı, sonraları beni sıkmaya başladı. Cak'ın davranışları çekilir şey değildi doğrusu! Aramızdaki yaş farkını bana hatırlatan derin saygısı sinirime dokunuyordu. Geceleri yatak odamda ince geceliğini sırtıma geçiriyor, aynada kendimi seyreliyordum. Hiç de fena değildim. Arzu edilecek bir kadındım. Bu küçük budala harikâde geçebilecek bir tatili, neden yaşamaz hale getiriyordu sanki!

Aşk, kadınları olduklarından daha zeki yapar. Akılma parlak bir fikir getirdi benim de... Hayaletten yararlanmak! Çevrede oturan bir kız arkadaşımı da eve davet ederek, yemekten sonra:

— Haydi ruh çağıralım, dedim.

Bizim evin efsanesini bildiği için bu teklifi memnuniyetle kabul etti Mari. Dördümüz köşedeki küçük taburenin çevresine dizildik. Dışarda fırtına üğulüyor, kar kalın bir perde gibi dağları örtüyordu. Bütün ev uğursuz gıcırtilarla sallanmaktaydı. İşte, planımı uygulamaya en müsait geceydi bu! Kısa bir süre sonra masa kımıldamaya başladı. Bu kımıldayışa, kimseye farkettilmeden masaya bir diz dokunmam yetmişti. Böyle bir sahneyi ilk defa gören zavallı Cak'ın yüzü sapsarı kesildi! Jilber'le ben doyasıya eğleniyorduk. Gecenin bir saatinde, işi

— Bizi bu vaziyette kocam görse, sigara mı içiyorsunuz diye kıyameti koparırdı!.

tadında bırakarak bu oyuna son verdik. Kardeşim arabayla, arkadaşım Mari'yi evine götürürken kulağına fısıldadım:

— Çabuk dön ve eve gürültü etmeden gir. Sonra biraz hayalet numarası yaparsın Cak'ı korkuturuz.

— Merak etme, diye cevap verdi Jilber. Çabuk dönerim. Ona hiç unutamayacağı bir oyun oynarız! Odama çıktım. En sık transparen geceliğimi giydim. Işıkları ayarladım, kokular süründüm, yatağıma uzanarak beklemeye başladım.

Yarım saat kadar sonra yemek odasından ve koridorlardan birtakım boğuk sesler duyulmaya başladı. Biraz sonra da bütün ev zincir şakırtı-

larıyla doldu! Zelzele oluyordu sanki! «Şeytan Jilber» diye gülmüşedim. «Rolünü nasıl da becerdi... Nerdeyse sahici hayaletin geldiğine ben bile inanacağım!»

Bir an korku numarasıyla Cak'ın odasına koşmayı düşündüm. Fakat kararımı vermeden, çekingen vuruşlarla oda kapım çalındı. Biraz nazla:

— Girmeyin, çıplığım! diye seslendim.

Kapıdakinin bu emre uymayacağını biliyordum. Umduğum oldu, sanki «Girin» demişim gibi korkudan titreyen Cak içeri daldı! Kendimi ona biraz çıplak gösterdikten sonra, yorganın altına gizlendim.

Sahte pasoların pavyon kadınlarına bile verildiği

tesbit edildi. — Gazeteler —

Biletçi — Pasonuzu gördüm, mersi bağyaan!

— Duydunuz mu? diye heyecanla kekeledi.

— Haa, dedim, bizim hayalet gelmiştir yine. Size bahsetmişim değil mi?

— Ama ben... Ben korkuyorum! diye kekeledi Cak. Anlıyorsunuz değil mi?

— Anlıyorum. Ama siz kocaman bir delikanlısınız artık. Onyedi yaşında bir erkek böyle önemsiz şeylerden korkmamalı. Kendinizi toplayınız ve hemen odanıza dönünüz! Cak ağlamaklı bir sesle:

— Yapamam, dedi. Gidemeyeceğim!

— Öyleyse burada kalın. Benim yanımda da korkmazsınız ya... İsterseniz iskambil oynayalım.

— Çok iyi olur. Nerede kağıtlar? — Konsolun üstünde.

Ne aptal şeydi şu oğlan Yârabbi! Gitti, konsolun üstünden iskambil-leri aldı, yatağının ayak ucuna oturarak oyuna hazırlandı. Çıplak göğüslerine bakmıyordu bile! Az sonra başını önüne eğerek:

— Korkuyorum, dedi. Oyuna devam edemeyeceğim!

— Korkacak ne var canım? Yanı- nızdayım.

O sırada tavandaki gürültüler arttı, oda kapısı zingirdi. Elektrik çarpmış gibi titreyen Cak, yorganı kaldırdığı gibi koynuma daldı!

— Korkmayın, korkmayın, diye sıkı sıkı sarıldım oğlana.

Sonu malum. Bu korkulu gece, unutamayacağımız bir aşk gecesi oldu bizim için. Cak, öpücükleri arasında tanıdığı ilk kadın olduğumu itiraf etti. Bilgisiz fakat bir seks profesörü olacak kadar istidatlıydı.

Yarım saat sonra derin bir uykuya daldı. Dışarda gürültüler devam ediyordu. Yavaşça yataktan kalktım, kardeşime oyuna artık devam etmesini söyleyecektim. Bu kadarı fazlaydı doğrusu. Jilber odasında yoktu. Salonda yoktu. O sırada sokak kapısı açılıverince korktum:

— Kim var orada? diye bağırdım. Jilber yeni geliyordu eve:

— Benim, diye fısıldadı. Kusura bakma geciktim. Hayalet oyununu artık yarın gece oynarız.

Titriyordum. Hiçbir şey söylemeden odama doğruldum. Demek gerçekten hayaletti o sesleri çıkaran, tepemizde uğuldayan! Yatağıma girdim, mışıl mışıl uyuyan sevgiliime ürpererek sarıldım!

G. Bideau'den

— Sen bağırl!
Ali:
— Pekiyi, biz şeker diye bağırmazsak, kim bilecek bizim şeker sat-tığımızı?

Öyle ya, kim bilecekti?
— Bak, dedi, bir kere şeker diye bağırsan, senin torbana bir şeker atarım.

— Essah?
— Vallaha!
— Atmaya nın?
— Anası babası ölsün.
— Bağırim mi?
— Bağırlan, neden korkuyon?
— Ya döverlerse?
— Gaçarık.
— He, gaçarık!

Yavaşça:
— Şeker! diye bağırdım, etrafa bakındım. Kıpırdayan eden yok. Se-simi biraz daha yükselttim:
— Şekeer!

Ondan sonra, ne olursa olsun de-yip ünümün yettiği kadar bağırdım:
— Şekeer!

Gözünü sevdiğimin cesareti... Bu cesaret kardeşime de cesaret kattı, o da bağırdı:

— Şekeer!
Ama ne yazık ki, o günü ikimiz de şekerlerin ancak yarısını tüket-miştik. Büyük bir bozgun içerisinde gittik eve. Anam:

— İkiniz bir arada gezerseniz ol-maz ki, dedi. Ayrı ayrı gezin!

Ama, biz iki kardeş beraber do-laşmaktan ayrı bir zevk duyuyor-duk. Para kazanmak uğruna ne zevk-ler tepilmez ki... Biz de bu zevki teptik ve devrili günü ayrı ayrı do-laşmaya başladık. Anamın dediği ol-du, daha öğleye varmadan şeker tük-ettim. Benden bir saat sonra da kardeşim geldi.

— Ya, gördünüz mü? dedi anam. Ayrı ayrı gezince çok satarsınız.

Gerçi o yaz kardeşim bir hafta içinde şekerçiliğe veda etti ama, ben icrayı sanata devam ettim. Anamın dediğine göre, böyle istahla satma-ya devam edersem, okullar açıldı-ğında, hem benim, hem de kardeşi-min birer ayakkabısı, birer kulplu çantası, çulaki pantolonu olacaktı.

Hiçbir zaman kardeşimi kıskan-madım, evde oturuyor, şeker satını-yor diye. Bilmem, bir hastalık geçir-mişmiş o, güneş yorgunluk doku-nurmuş ona... Gerçekten öyle oldu. Bir hafta sonra bir yatağa düştü, bir hafta gelemedi kendine. Benim her gün getirdiğim ve annemin on-ları bir tasın içinde biriktirdiği bo-zukluklar, kardeşimi ayağa kaldır-dı. Belki bizim çulaki pantolon dok-tör amcamın cebine gittiği ama, kardeşimi de ayağa kaldırmıştı. Ge-celeri Ali'ye gündüz nereleri gezdiği-mi, nerede ne kadar şeker sattığını anlatıyordum. O bana boyuna, at-letli adamı soruyordu:

— Heç rasladın mı o deyyusa? di-ye.

— I-ıh, hiç raslamadım.
— Raslarsan yapışdır daşı alının ortasına, aksın bekmezi...

Bir gün bir evden çağırıldılar. A-namın sıkı tembihi var, evin içine çağırırlarsa sakın gitme, diye. Bak-tım çağırılan bir abla, onun için kork-madım.

Abla:
— Gel gel içeri! dedi.

İçeri girdim.
— Garnın aç mı? diye sordu.

— Yoo, dedim.
— Garpuz yen mi?
— He, yerim.

Kocaman bir dilim karpuz kesti u-zattı:

— Ye ye! dedi.

Karpuz dilimini, mızıkça çalar gibi yemeye başladım. Bir tath, bir de soğuktu ki karpuz... Abla da geçti karşıma oturdu:

— Adın ne senin? dedi.
— Kemal, dedim.
— Anan baban var mı?
— He, var.
— Başka gardaşın?

— O da var.
— Ağam, dedi, sana bi iş desem yapan mı?

— He, yaparım.

— Bak, sana bi mektup verecem, bu mektubu Saathaneyi biliyon mu?

— Biliyorum.

— İşte orda bi dükkân var, go-caman gumaşçı dükkânı. İşte bu mektubu o dükkândaki kıvrıcık saç-lı oğlana verecen. Yapan mı ağam?

— Yaparım, dükkânı tarif et!

— Saathaneden geçip gidecen, sol tarafta sıradan say, sekizinci...

— Solda?

— He solda... Gurban ağam, kim-seye bişiy deme e mi? Bak, şekerin burda galsın, heç vallaha ellemem. Al, şunu da harcarsın.

Paraya bir baktım, kocaman pa-ra... Değil ben bu paraya Saathaneye gitmek, Kurttepe'ye bile giderim.

— Mektubu sıkı dut, oğlanı dışarı çağır, ver. De ki, sana bunu Hamide abla gönderdi de...

— Derim abla.

— Hadi görüm seni ağam.
Mektubu kaptığım gibi koşmaya başladım. Aklımda bir tek şey var, kıvrıcık saçlı oğlan... Yarı yolda içi-me bir kurt düştü:

— Ya oğlan döverse beni? Ya us-tası döverse?...
Cebimdeki parayı yokladım, değer, dayaya da değer bu para... Saatha-ne'yi geçtim, Çarşı hamamını geç-tim, abla sol kolda demmişti... Birin-ci çivi mivi satar, ikincisi üçüncüsü kitap defter satar, üçüncü, beşinci, sekizinci dükkânı buldum, kıvrıcık saçlı oğlanı da gördüm. Ama, o tez-gâhın başındaki iri bıyıklı, kocaman kafalı adam... Dükkânın önünden bir gittim, bir geldim. Koynumdaki mektup oldu bir ateş... Girsem mi, girmesem mi, çağırısam mı, çağır-masam mı?...

— Abi, dedim, abi...

Kıvrıcık saçlı oğlan:

— Ne lan? dedi.

— Bişey soracam âbi.

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad.no.1, kat:3
Telefon: 276600-276601. İstanbul

(Basın : 61141 — 12)

A K B A B A

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Flatı : 100 kuruştur.

Kıvrıcık saçlı, dükkânın önüne geldi:

— Nereyi soracan?

Fısıldadım:

— Sana Hamide abladan mektup getirdim.

— Hani, nerde lan?

Tam elimi koynuma atıyordum ki:

— Şurdan lan, şurdan gedecen, de-di. Şu tarafı tut get!

Fısıldadı:

— Ver mektubu!

Koynumdan çıkarıp verdim. Ve verdiğim gibi uçtum oradan. Eh, pa-rayı alnumuzun teriyle haketmiş-tik artık. Rahat rahat, bu cebimden a-lıp, öteki cebime aktarabilirdim...

Hamide ablaya müjdeyi verdim:

— Sağol ağam, dedi. Bak al şeke-rini, vallaha elimi bile sürmedim.

Hiç işte, sürse sanki n'olacaktı? Kocaman para vermişti bana. Bir tane de yesin, beş tane de yesin, helâli hoş olsun.

— Ağam, dedi ayrılırken, yarın o dükkânın önünden geçersen uğra, ben yazdım mektubun içine, sana cevabını verecek, al, gel... Gapının önünde şeker diye bağırl, ben hemen çıkarım, verirsin, olmaz mı?

— Olur, dedim.

Yaptığım işin pek farkında olma-dığım için sevinçle tuttum evin yo-lunu. Cebimdeki para, sarı sıcağı biraz daha unutturdu bana. Yolda şerefe, bir de limonata içtim buz gibisinden.

Anam, bu paranın hesabını sordu:

— Buldum, dedim.

— Nereden buldun?

— Ulus Parkından.

— Garibin biri düşürmüştür zaval-lı... Belki de ekmek parasıydı.

Sabahleyin şekerini alırlırmaz, ilk işim o dükkânın önünden geçmek oldu. Ama kıvrıcık saçlı oğlanı gö-remedim. Öğleye doğru bir daha geçtim, yine göremedim kıvrıcık saçlı oğlanı. Bıyıklıdan dayak yeme-mek için sordum da... Tâ öğle-den sonra geçtim bir daha. Kıvrıcık saçlı:

— Şekerci! diye bağırdı arımdan.

Dışarıya çıktı. Hem şeker aldı, hem de cebinden çıkardığı mektubu uzattı:

— Götür bunu Hamide'ye. Al şu-nu da!...

Aman Allah, dükkânı gibi kocaman para...

— Cevabını yarın al gel!

— Olur âbi.

— Hişt, kimseye bişiy deme ha!

— Demem...

Der miyim hiç? İnsan böyle bir ekmek kapısını rezil eder mi sağa sola? Zaten bana nesiydi. Benim yaptığım kötü bir iş değildi ki... O-kulda Postacı Ünitesinde okutmuştu Leman öğretmenimiz, postacı da be-nim yaptığım işi yapıyordu.

Vardım yine o evin önüne:

— Şekeer! diye bağırdım.

Hamide abla hemen kapıya çıktı:

— Al Hamide abla! dedim.

— Belli etmeden ver!

Belli etmeden nasıl verilir ki, pos-tacı gibi uzattım.

— Yarın uğra, cevap yazayım, de-di.

— Olur, uğrarım.

Tam birbuçuk ay, bir gün kıvrıcık saçlıdan Hamide ablaya, bir gün Ha-mide abladan kıvrıcık saçlı oğlana mektup taşıdım durdum. Ama b r gün mahallede bağırdım:

— Şekeer, şekeer!... Göremedim Hamide ablayı.

Dükkânın önünde bağırdım:

— Şekeer, şekeer!... Göremedim, kıvrıcık saçlı oğlanı.

Onlar gitmiş, biz de nafakamızdan olmuştuk. Ama bir gün, okkalı bir tokatın sayesinde hem Hamide ab-lanın, hem de kıvrıcık saçlı oğlanın ne olduğunu öğrendim. Hamide ab-lanın kapısının önünden geçerken, şeytan dürttü, çal kapıyı, sor diye... Çaldım kapıyı Yaşlı bir adam çıktı pencereye:

(Devamı var)

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

- Birini mi bekliyorsunuz bayan?
- Hayır, ikisini, üçünü, dördünü!..

Akıl olmayınca

Güzelliği kadar aptallığıyla da dikkati çeken yıldız adayı, arkadaşına:

— Bana anlatılan garip hikâyeleri bir türlü aklımda tutamıyorum, dedi. Duyduklarım bir kulağımdan giriyor, bir kulağımdan çıkıyor!

Arkadaşı güldü:

— İki kulak arasında, söyleneceği tutacak bir şey yoksa, anlatanlar ne yapsın?

İçler acısı

Hayatta karşılaştıkları üzücü olayları anlatıyorlardı:

— Bir kış gecesi, beş dakika içinde karımı kaybettim, dedi biri. O acıyı hiçbir zaman unutamam!

Dinleyenlerden biri içini çekerek:

— Benim başıma gelen felâketi Tanrı kimseye göstermesin, dedi. Yılbaşı günü büyük bir mağazada karımı kaybettim, eve dönünce maalesef karşımda gördüm!

Bir şartla

Gece yarısı genç müşterisinin güzel bir kızla otele döndüğünü gören görevli:

— Hatırlatmak zorundayım mösyö, dedi, odalara kadın sokmak yasaktır!

— Size kötü bir niyetim olmadığını, çok üşüdüğümü, bu bayanı da ısıtma aracı olarak bulduğumu söylersem?...

— O hiç olmaz! diye müşteriyi susturdu görevli. Yasakların başında odaya yabancı madde sokmak geliyor!

Analık görevi

Gazetede ki haberi öfkeyle okuyan milyoner Dulfric, karısına uzattı gazeteyi. Kızlarının gürültülü bir içki ve seks partisinde yakalandığını yaşlı gözlerle okuyan anne Dulfric:

— Tanrım, nedir bu başıma gelenler? diye sızıldandı. Analık görevimde ne kusur işledim? Elimden gelen her şeyi yaptım, her şeyi verdim. Vizon manto, istediği kadar para, spor bir araba, yakışıklı bir şoför ve Amerika'da tatiller... Oniki yaşında bir kızın başka ne ihtiyacı olur ki?...

Lokantada

Son derece lüks bir lokantaya girmiş, peçetesini boynuna bağlamıştı. Bunu gören şefgarsonun canı sıkıldı. Garsonlardan birini çağırarak:

— Git şu mösyöye nazik bir şekilde, peçeteyi boynuna asamayacağını ihtar et, dedi.

Talimatı alan garson, boynuna taktığı peçetesiyle yemeğini bekleyen müşteriye sokulup, saygılı bir sesle sordu:

— Mösyö ne arzu ediyorlar? Saç mı, sakal mı?...

— N'apım?.. Kayak elbise takımımın diğer kısımlarını Paris'te unutmuşum!

Değerli eleman

İş isteyen delikanlı, personel şefine:

— Altı dil bilirim, dedi. Müsensesenize yararlı olacağımı sanıyorum.

— Peki, dedi şef. Hemen yarın sabah işinize başlayabilirsiniz.

Koltukları kabaran delikanlı kendinden emin sordu:

— İşim, yabancı memleketlerden gelen mektupları okumak ve onlara cevap vermek olacak her halde değil mi?

— Ne müinasebet, diye cevap verdi şef. Yazışmaları bize bırakacaksınız, siz yalnız pulları yapıştıracaksınız!

Doktorda...

Doktora giden kadın:

— Büyük bir derdim var, dedi. Kendi kendimle konuşuyorum.

— Üzülmeyin, diye teselli etti doktor. Sizin yaşınızdaki hanımlarda sık sık görülen hallerendir bu. Sanki karşınızda bir başkası varmış gibi oluyorsunuz değil mi?

— Evet ama, kendi kendime anlattıklarım öyle sıkıcı şeyler ki!...

Özel işaret

Morga giden adam:

— Deniz kazasına uğrayan kimse getirildi mi? diye sordu. Karımın boğulduğunu sanıyorum da...

Not defterine bakan görevli:

— Evet, dedi, iki kadın getirilmiş. Fakat nasıl tanıyacağız bilmem ki... Karımın herhangi bir yerinde yara izi gibi, ameliyat yeri gibi özel bir işaret var mı?

Bir süre düşünen adam:

— Evet, dedi. Sağ kulağı sağırdır!

Yazsız

Merak

Olay, 1880'de Far West yakınlarında küçük bir kasabada geçer. Ahşap evinin penceresinden sokağı seyretmekte olan iri yarı genç bir kadın, kırmızı gömlek giymiş yakışıklı bir genç yabancıncının «Saloon» a girdiğini görür. Hemen aşağı inerek yoldan geçenlere bu yabancıncının kim olduğunu sorar. Fakat kimse adını sanını bilmiyordur. Merakını giderecek bir cevap alamayan kadın o zaman silâhını çekerek bara girer ve üç kurşunla yabancıyı yere serer! Paniğe kapılan müşteriler sağa sola kaçışırken tabancasını tekrar yerine koyan genç kadın:

— Oh be, der kendi kendine. Ona buna rica edeceğime, şu yabancıncının kim olduğunu yarınki gazetelerden öğrenirim!

Fırsat

Düğün salonundan çıkarken:

— Eve gitmek için can atıyorum, diye fısıldadı gelin.

Damat direndi:

— Deli misin canım!... İlk olarak bu gece yapayalnız sokağa çıkıyoruz. Bu fırsat kaçırılır mı hiç?

Sonra şoföre seslendi:

— Lütfen şehir parkına sürün arabayı!

Ah, şu kadınlar!..

ASSANCI

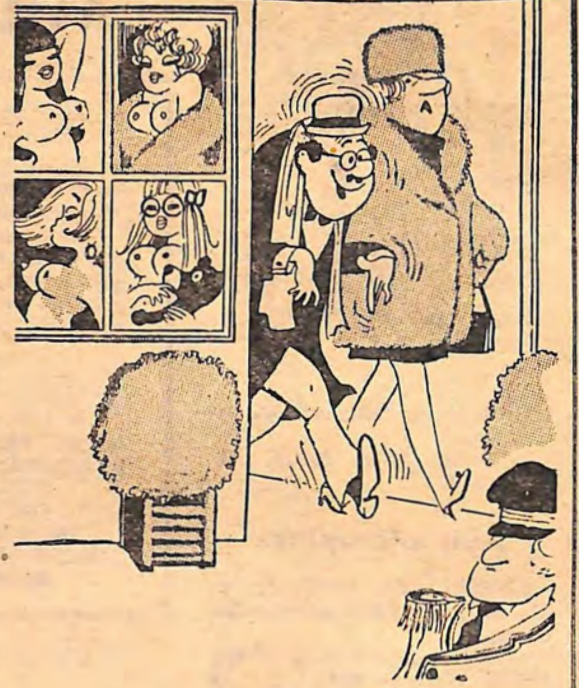
— İNSAF EDİN BAYLAR .. ELEKTRONİK SEKRETER BUNUN YERİNİ TUTAR MI HIÇ ?!

Dünya Karikatürleri

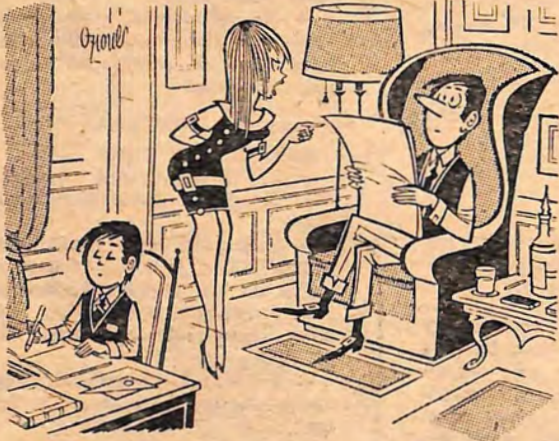

— HIÇ BİR ŞEY AVLAYAMA -
DİNİZ Mİ ?
— AVLAMAYA VAKİT BULA -
MADİK Kİ !..

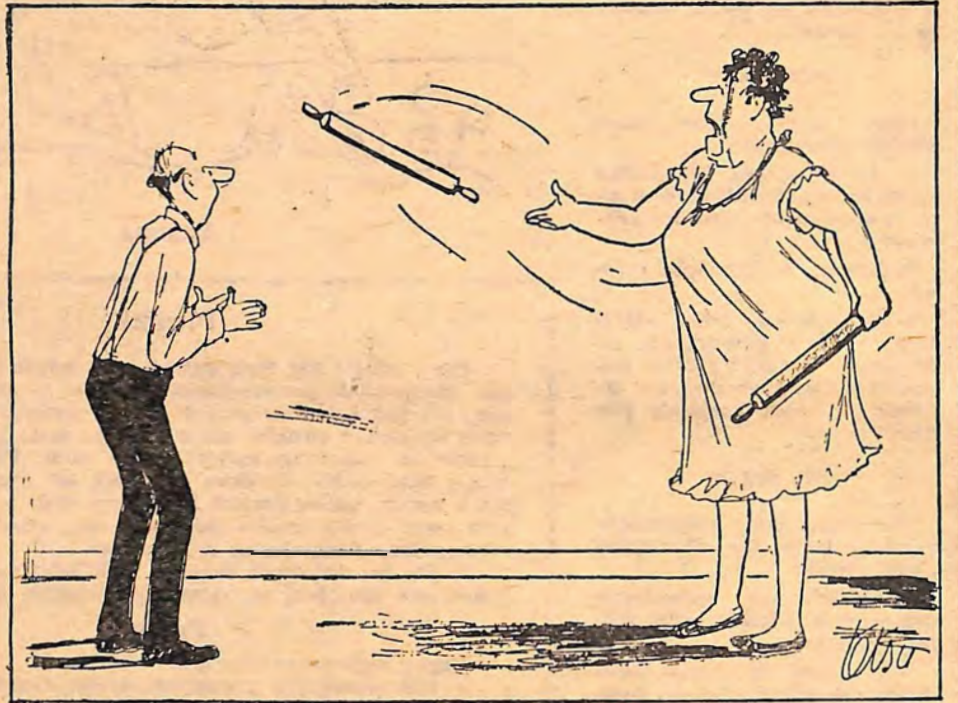
STRIP CU

— HADI, DERİN NEFES AL DA AKLIN BAŞINA GELSİN !..

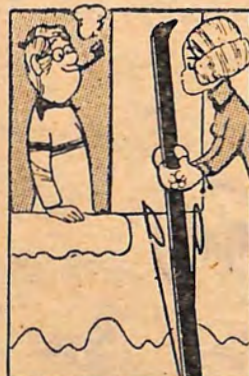
— OĞLUM SINIFININ BİRİNCİSİ .. YA SEN BÜRONUN KAÇINCISIN ?

— AL KORU KENDİNİ !..

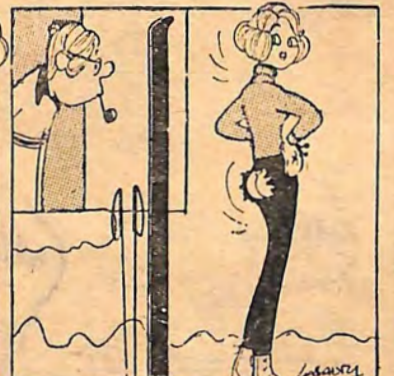
— ANNEM DİZLERİNE KAPANIP AF DİLERSEN, DAVAYI GERİ ALACAĞINI SÖYLÜYOR !..

— HALÂ DURMASINI ÖĞRENEMEDİM ...

— AMA TAHMİN ET BAKALIM ...

— NE ŞEKİLDE FREN YAPTIĞIMI !..

DC-9-30 FAN JETLERİ HİZMETİNİZDE

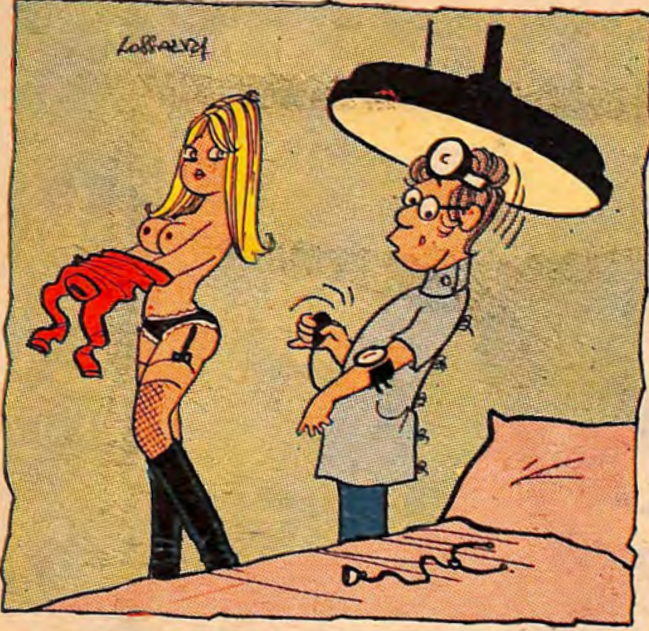
MİLLÎ HAVA YOLUNUZUN DC-9-30 JETLERİ İLE **AVRUPA'YA UÇUNUZ**

THY

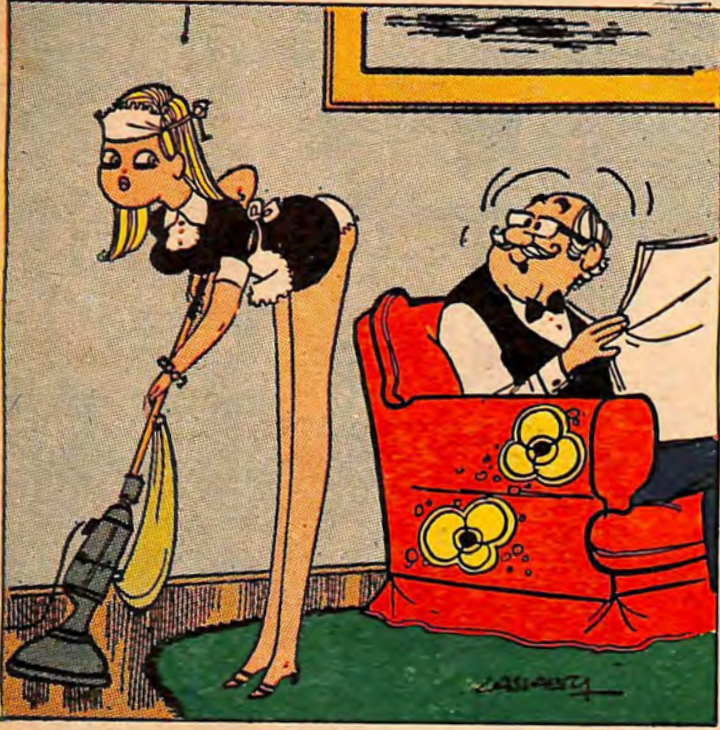
TÜRK HAVA YOLLARI - TURKISH AIRLINES

PARİS
AMSTERDAM
ATİNA
BEYRUT
BRÜKSEL
FRANKFURT
LEFKOŞE
MÜNİH
ROMA
TEL-AVİV
VİYANA
ZÜRİH

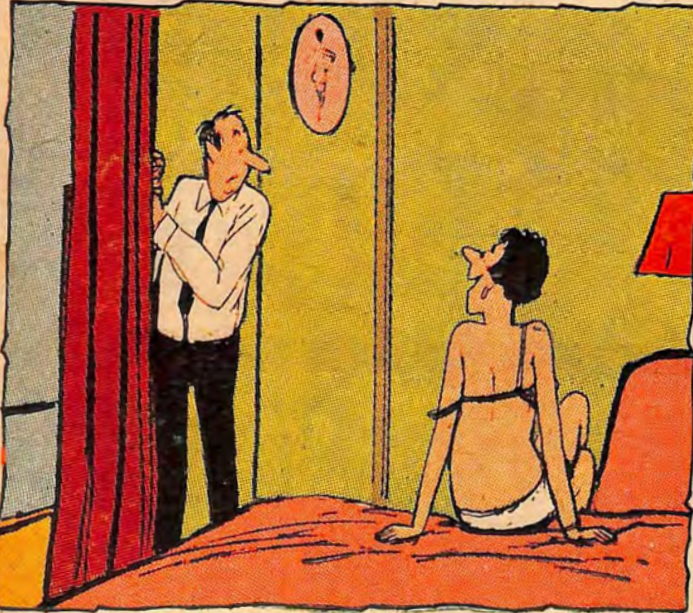
AKBAHA

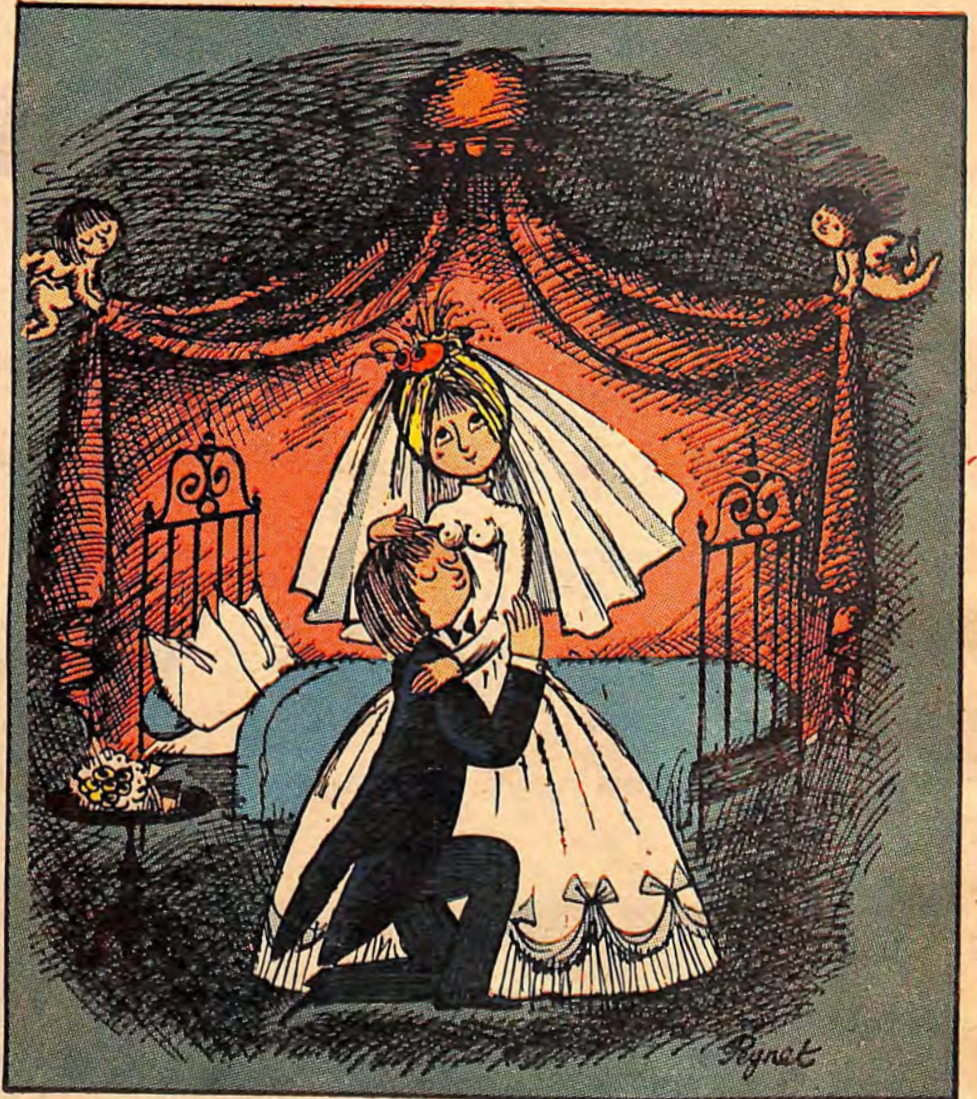
- ŞEY SİZİN SİHHATİNİZ ÇOK İYİ AMA BANA BİRŞEYLER OLDU !...

- KIZ, GERİYE BİR ADIM DAHA ATARSA. BENDEN HİÇ BİR CEVAP ALAMIYACAKSIN !..

- BIRAK , PERDELER AÇIK DURSUN DA , KAR . ŞIDAKİ HERİF DELİ OLSUN !..

- SANA OLAN SEVGİMİ ANLATABILMEME GECENİN UZUNLUĞU YETECİK Mİ ACİBA ?